

Φόρος Εισοδήματος ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Η απόφαση όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων να κατέλθουν σε δίωρη παγκύπρια στάση εργασίας για το φόρο εισοδήματος στις 4 του Ιουνίου, σε τριώρη στις 18 και σε κλιμάκωση των κινητοποιήσεων αργότερα — αν δεν σταματήσει η κωλυσιεργία της κυβέρνησης — σημαδεύει ένα σημαντικό ιστορικό γεγονός για την εργατική τάξη της Κύπρου.

Κι αυτό γιατί, παρα την πολυμικρή χρονική διάρκεια της στάσης, είναι η πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια που καλούνται οι εργαζόμενοι σε ενιαία πάλη για διεκδίκηση αιτημάτων τους.

Η εργατική τάξη πρέπει, λοιπόν, να αγκαλιάσει με ενθουσιασμό αυτή την απόφαση να λάβει μαχητικά μέρος στις πικετοφορίες που προγραμματίζονται και να απαιτήσει από τις ηγεσίες των συντεχνιών να προχωρήσουν αποφασιστικά στην κήρυξη μιας 24ωρης Γενικής Απεργίας με κύριες αιχμές την καταδίκη της αντεργατικής πολιτικής της κυβέρνησης και των εργοδοτών και την διεκδίκηση όλων των αιτημάτων των εργαζομένων. Μόνο μέσα από τέτοιες κινητοποιήσεις τόσο οι εργαζόμενοι όσο κι οι καπιταλιστές θα συνειδητοποιήσουν την ακαταμάχητη δύναμη της εργατικής τάξης. Μόνο έτσι θα μπει φραγμός στα χτυπήματα που ετοιμάζουν ενάντια στους εργαζόμενους.

Σήμερα το ζήτημα του Φόρου εισοδήματος είναι ένα από τα πιο πολυσυζητημένα προβλήματα μέσα στη εργατοϋπαλληλική τάξη. Η Κυβέρνηση αθετεί τις συμφωνίες για τροποποίηση του συντελεστή από το 1981. Από το 1981 και κάτω από την πίεση των συντεχνιών η Κυβέρνηση υποχρεώθηκε να μελετήσει τις τροποποιήσεις όμως το

μόνο το οποίο κάμνει είναι να μεταθέτει κάθε χρόνο την υλοποίηση του. Έτσι φτάσαμε από το 1981 στο 1984 με την Κυβέρνηση να ζητά κι άλλη αναβολή για το 1985!

Από το 1981—84 όμως ο πληθωρισμός ανέβηκε στα 22% και ο φόρος εισοδήματος έγινε πραγματικά αβάστακτο βάρος για τους ώμους των μισθοσυν-

τηρήτων. Οι προτάσεις που πρόβαλε το Υπουργείο Οικονομικών μέσα στο Φθινόπωρο του 83 αντι να στοχεύουν στην ανακούφιση των εργαζομένων είχαν σαν κύριο χαρακτηριστικό την αύξηση των εσόδων του κράτους από 49 εκ. το 83 σε 60 εκατ. το 84.

Συνέχεια στη σελ. 2

Ελληνικές Χημικές Βιομηχανίες:— Ε.Μ.Ε.

ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ — ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

Η Σοσιαλιστική Έκφραση ήταν το μοναδικό έντυπο που ζήτησε πολύ πριν γίνουν οι απολύσεις στο εργοστάσιο Λιπασμάτων την έγκαιρη δημοσίευση των εκθέσεων των εμπειρογνομώνων και της ΕΜΕ για τη βιωσιμότητα του εργοστασίου ενώ ταυτόχρονα απαιτούσε τον διαχειριστικό έλεγχο της εταιρείας με συμμετοχή των συντεχνιών και των εργαζομένων στην εταιρεία. Αυτή η θέση βρήκε μεγάλη απήχηση ανάμεσα στους εργάτες, οι συντεχνιακοί ηγέτες, όμως, (ΠΕΟ-ΣΕΚ) που είχαν και την δύναμη και τις δυνατότητες αρνήθηκαν να αναλάβουν τις ευθύνες τους. Κι όχι μόνο αυτό. Δέχτηκαν τελικά τις απολύσεις και το κλείσιμο του εργοστασίου χωρίς καν να έχουν δημοσιευτεί τα σχετικά πορίσματα. (Μέχρι σήμερα δεν έχουν επίσημα δημοσιευτεί).

Δέχτηκαν αβασάνιστα να ριχτούν γύρω

στους 470 (σίγουρα θα υπάρξουν κι άλλες αλυσιδωτές επιπτώσεις) στους δρόμους — σε μια περίοδο αυξημένης ανεργίας — και να κλείσει ένα από τα μεγαλύτερα εργοστάσια της Κύπρου (όπου έγιναν επενδύσεις πάνω από £22 εκατ.) χωρίς καν να ζητήσουν να δουν πάνω σε ποιά βάση πάρθηκε αυτή η απόφαση — χωρίς έστω να απαιτήσουν δημόσια έρευνα για εξακρίβωση των ενόχων.

Η «Χαραυγή» του ΑΚΕΛ, την οποία οι εργαζόμενοι αναμένουν να εκφράζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, αρκέστηκε σε μια περιστασιακή δημοσιογραφία και έφτασε να δημοσιεύει — πρώτη και χωρίς σχόλια — την είδηση για πιθανή απόδοση της

εταιρείας σε ιδιώτες — οι οποίοι έχουν καλύτερα μέσα για εξαγωγή των λιπασμάτων!!!

Κι όλα αυτά τη στιγμή που εκκρεμεί στη Βουλή το θέμα του ελέγχου ολόκληρης της Ε.Μ.Ε. και της από-

Συνέχεια στη σελ. 5

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

■ Κοινοτικές Εκλογές: Ανάλυση αποτελεσμάτων — Συμπεράσματα.

■ ΚΕΒΕ: Οι εργοδότες στην επίθεση
■ Αντάρτικο
■ Ελλάδα — Τουρκία
■ Αγγλία — Γερμανία

Οι επιλογές Κληρίδη και η επιλογή των αστών

Η συνέντευξη Κληρίδη στον «Κήρυκα» (27.5.1984) είναι η πρώτη σοβαρή επιθετική κίνηση του ΔΗΣΥ ενάντια στην Κυβερνητική πολιτική για το κυπριακό από την ανακήρυξη της Τουρκικής Δημοκρατίας της Βόρειας Κύπρου. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτή η κίνηση γίνεται αμέσως μετά το συνέδριο του ΔΗΣΥ όπως δεν είναι τυχαίο που παράλληλα στην Ελλάδα κορυφώνεται η σύγκρουση Αβέρωφ-Παπανδρέου πάνω στο ίδιο θέμα.

Η συνέντευξη Κληρίδη περιστρέφεται κύρια γύρω από τις «τρεις επιλογές» που το συνέδριο του ΔΗΣΥ εξουσιοδότησε την ηγεσία του κόμματος να συζητήσει με την Κυβέρνηση: Πόλεμος, Διεθνοποίηση, Συνομιλίες. Χαρακτηριστικά «το Συνέδριο δεν απεφάσισε ποίαν από τις τρεις επιλογές» θέλει την ηγεσία ν' ακολουθήσει. Αυτό φυσικά είναι σε κάποιο βαθμό ρητορικό γιατί πέρα από τη «θετική» εντολή του συνεδρίου υπάρχει και η «περιοριστική» εντολή:

«Η περιοριστική εντολή του κόμματος ήτο να μη γίνει ο Δημοκρατικός Συναγερμός συνεργός μιας πολιτικής, της οποίας το κύριο χαρακτηριστικό θα είναι η συλλογή ψηφισμάτων και η αναμονή εν όψει μιας δήθεν διεθνοποίησης που θα λύσει το πρόβλημα μας, ενώ στην πραγματικότητα θα οδηγούσε στην διχοτόμηση».

(Κήρυκας 27.5.1984)

Έτσι η Διεθνοποίηση δεν είναι «επιλογή»: αν δεν απορρίπτεται, τουλάχιστον περιορίζεται η σημασία της σε βοηθητική δράση. Απομέ-

νουν δυο «επιλογές»: Πόλεμος και Συνομιλίες. Ανάμεσα σ' αυτές δεν έδωσε «περιοριστική» εντολή το συνέδριο. Οι δυο αυτές «επιλογές» εκφράζουν τις δυο βασικές εκφράσεις της πολιτικής του Συναγερμού. Από τη μια η υστερική εθνικιστική προπαγάνδα, στην οποία στηρίζει κύρια τη μαζική του βάση, οδηγεί στην προοπτική του πολέμου. Από την άλλη ο «ρεαλισμός» του Κληρίδη, που αντανάκλα τα άμεσα συμφέροντα της τάξης που εκπροσωπεί, οδηγεί στην προσπάθεια για διευθέτηση με οποιουδήποτε όρους. Έτσι, αφού η ηγεσία του κόμματος κατάφερε να πάρει και επίσημα από το συνέδριο μια ουσιαστικά ανοιχτή εξουσιοδότηση να κάνει ότι θέλει, παραμερίζει την μια «επιλογή», τον πόλεμο, και μένει με την επιλογή των συνομιλιών.

Οι «επιλογές» Κληρίδη δεν είναι παρά μια νέα μορφή τοποθέτησης του Κληρίδη «ρεαλισμού». Είναι η ίδια πολιτική που δημιούργησε την πράσινη γραμμή, είναι η πολιτική που συμβούλευε συμβιβασμό με την Ελληνική Χούντα και την ΕΟΚΑ Β, η πολιτική που έφερε τον Κληρίδη στην προεδρία μετά τον Σαμψών. Είναι ακόμα αυτή πολιτική που ήθελε την αποδοχή του σχεδίου Γκιουνές, που έκαμε πραγματικότητα τον πληθυσμιακό διαχωρισμό και στις μυστικές συμφωνίες με τον Ντενκτάς.

Όταν ο Κληρίδης διώχτηκε από το κυβερνητικό κύκλωμα και δημιούργησε τον Συναγερμό σαν κόμμα αντιπολίτευσης αυτή η πολιτική μπήκε στο ψυγείο. Οι ηγέτες της δεξιάς κατάλαβαν πως είχαν χάσει το παιγνίδι και προσάρμοσαν την πολιτική τους ανάλογα. Άρχισαν να περιμαζεύουν τα σκόρπια κόμματα της δεξιάς με δημοκρατικά και εθνικά συνθήματα, ακόμα και με κοινωνικές

Συνέχεια στη σελ. 7

Γ. Συνέλευση ΚΕΒΕ: Οι εργοδότες προετοιμάζουν επίθεση Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΤΕΠΙΤΕΘΕΙ ΕΝΩΜΕΝΗ

Στην πρόσφατη Γενική Συνέλευση του Κυπριακού Εμπορικού Βιομηχανικού Επιμελητηρίου (ΚΕΒΕ) — που μαζί με την ΟΕΒ αποτελούν τις κύριες οργανώσεις των εργοδοτών — ο Πρόεδρος του ΚΕΒΕ κ. Αβρααμίδης μας έδωσε μια καλή γεύση του πως σκέφτονται οι καπιταλιστές και πως προετοιμάζουν το κλίμα για μια σκληρή αντεργατική επίθεση που ελπίζουν να τους βγάλει από τα οικονομικά αδιέξοδα στα οποία οδηγείται ο Κυπριακός καπιταλισμός.

Μπροστα σ' αυτή την προετοιμαζόμενη επίθεση η εργατική τάξη πρέπει να ενωθεί σ' ένα συντεχνιακό Κογκρέσσο και να αντιτάξει τη δική της ανεξάρτητη πολιτική και πρόγραμμα που θα μας βγάλει από τα αδιέξοδα και θα σπρώξει την κοινωνία μπροστά.

Στην συνέλευση του ΚΕΒΕ — που έγινε στις 9 του Μάη — ο κ. Αβρααμίδης προσπαθεί να μεταφέρει όλα τα βάρη της οικονομικής κρίσης στους εργαζομένους. Αφού διαπιστώνει ότι το έλλειμμα στο εμπορικό ισοζύγιο, το μεγάλο εξωτερικό χρέος, το δημόσιο χρέος είναι τα πιο σοβαρά καρκινώματα σήμερα της οικονομίας, προχωρήσει να ζητά από τους ίδιους τους βιομήχανους να αναπτύξουν την τεχνολογία και τις εξαγωγές τους αλλά από την άλλη ζητά από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις να περιορίσουν τα αιτήματα στο ύψος της παραγωγικότητας και να δεχτούν να τροποποιηθεί το τιμαριθμικό.

ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑ

Ο κ. Αβρααμίδης πολύ έξυπνα προσπαθεί να συνδέσει τις υποδείξεις του για άφηση της παραγωγικότητας με την εφαρμογή νέας τεχνολογίας σε σύνδεση με τους μισθούς προσπαθώντας να παραπλανήσει. Γιατί ακριβώς η παραγωγικότητα είναι άμεσα συνυφασμένη με την τεχνολογία αλλά οι εργάτες δεν έχουν καμία σχέση με αυτή.

Η παραγωγικότητα δεν εξαρτάται από τον ίδιο τον εργαζόμενο. Στο εργοστάσιο δεν είναι ο εργάτης που καθορίζει τον ρυθμό παραγωγής αλλά οι μηχανές, η ποσότητα και η ποιότητα των μηχανών που έχει στα χέρια του ο εργάτης.

Γι' αυτό δεν είναι ο εργάτης που θα αποφασίσει να εισάξει και να επενδύσει σε νέα τεχνολογία για περισσότερη παραγωγή αλλά ο κεφαλαιοκράτης.

ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΑΝΕΡΓΙΑ

Όμως οι κεφαλαιοκράτες, επειδή ακριβώς δεν έχουν αυτή τη διάθεση για επενδύσεις, καταφεύγουν στη λύση των απολύσεων για να διαφύλαξουν τα κέρδη τους και να αυξήσουν την παραγωγικότητα.

Όσο για την ανεργία στην οποία καταδικάζεται η εργατική τάξη ο κ. Αβρααμίδης δεν μας κρύβει ότι θα καταφύγουν και σ' αυτή αν χρειαστεί.

Στην παράγραφο με τίτλο «Διαπιστώσεις» διαβάζουμε:

«Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις αναγνωρίζουν ότι αν δεν περιφρουρηθεί και ενδυναμωθεί η ανταγωνιστικότητα της οικονομίας, αν δεν γίνουν νέες παραγωγικές επενδύσεις και αν δεν ανατραπεί η πτωτική τάση που παρατηρείται τα τελευταία χρόνια στο ρυθμό άφησης της παραγωγικότητας όχι μόνο δεν θα δημιουργηθούν νέες ευκαιρίες απασχόλησης για το εργατικό δυναμικό αλλά αντίθετα θα περιορισθούν οι υπάρχουσες θέσεις εργασίας και θα ανακοπεί η συνεχής βελτίωση του εισοδήματος των εργαζομένων».

Παρακάτω υποδεικνύει στις συντεχνίες ότι επιβάλλεται η

«αναστολή οποιονδήποτε απαιτήσεων για παράπερα βελτίωση των μεριδίων στο Εθνικό εισόδημα. Συγκεκριμένα το φαινόμενο που παρατηρήθηκε τα τελευταία χρόνια να υποβάλλονται και να ικανοποιούνται μισθολογικά αιτήματα πολύ πέρα του ρυθμού βελτίωσης της παραγωγικότητας και εν πάση περιπτώσει εκτός των δυνατοτήτων της οικονομίας με οποιοδήποτε μέτρο και αν αυτά κριθούν δεν πρέπει να επαναληφθεί».

ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΤΙΜΑΡΙΘΜΟ

Πιο κάτω για την τιμαριθμική αναπροσαρμογή διαβάζουμε:

«Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις θα πρέπει να καταβάλουν κάθε προσπάθεια και να αναλάβουν εκστρατεία διαφώτισης ώστε να γίνει αντιληπτό από όλους τους εργαζομένους ότι ο θεσμός της ατόματης τιμαριθμικής αναπροσαρμογής με τη σημερινή του μορφή, όχι μόνο αντιμάχεται οποιαδήποτε προσπάθεια για δημιουργία συνθηκών σταθερότητας στο γενικό επίπεδο τιμών και για μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος αλλά υποσκάπτει και τον κοινό στόχο για βελτίωση της ανταγωνιστικότητας των προϊόντων και υπηρεσιών μας για την δημιουργία ευνοϊκού επενδυτικού κλίματος για άφηση της απασχόλησης. Οι Κύπριοι εργαζόμενοι θα πρέπει να

είναι εφτυχείς γιατί η χώρα μας είναι μεταξύ των λίγων που εξακολουθούν να εφαρμόζουν την αφτόματη τιμαριθμική συναρμογή. Τούτο όμως δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να βελτιώσουμε το θεσμό όταν αποδεδειγμένα υπονομεύει την οικονομία και μακροπρόθεσμα θα βλάψει και τους ίδιους τους εργαζομένους» (!:)

Δεν μας τα λείει λοιπόν καθόλου καλά ο κύριος πρό-

εδρος του ΚΕΒΕ.

Όπως είδαμε πιο πάνω οι μισθοί δεν έχουν καμία σχέση με την παραγωγικότητα, αυτό είναι αποκλειστική ευθύνη των κεφαλαιοκρατών. Όσον αφορά την οικονομία αυτή δεν μετράται αν πάει καλά ή όχι από το μερτικό της εργατικής τάξης αλλά από τα κέρδη που βγάζουν οι κεφαλαιοκράτες από τις πλάτες των εργαζομένων.

Το να μας ζητούν και άλλες θυσίες είναι σαν να μας

λέν «Λιμοκτονάτε εσείς για να παχύνουμε κι άλλο εμείς».

Το τιμαριθμικό καταχτήθηκε με πολλούς αγώνες και θυσίες και άρχισαν οι αγώνες από το 1944 ακριβώς για να ισοσταθμίζονται οι μισθοί με την άφηση των τιμών και του πληθωρισμού που ακριβώς αφαίρει οι παράγοντες είναι προϊόντα των ιδίων των κεφαλαιοκρατών και του συστήματός τους. Αν η εργατική τάξη κάνει έστω και το ελάχιστο βήμα προς τα πίσω αυτό θα ισοδυναμεί συνέχεια στη σελ. 11

Όλοι οι εργάτες ενωμένοι στον αγώνα

Συνέχεια από τη σελ. 1

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις θα συζητούσαν τις προτάσεις αυτές τον Οκτώβριο του '83 όμως η κυβέρνηση ακολουθεί την μέθοδο της κωλυσιεργίας μεταθέτοντας την ημερομηνία για το 85. Μέχρι σήμερα οι οργανώσεις ακούγαν μόνο στο να προβάλλουν τις ανησυχίες τους για αυτή την καθυστέρηση χωρίς όμως να λαμβάνουν κανένα μέτρο πίεσης για να αναγκάσουν την κυβέρνηση να υποκύψει.

Τούτο οφειλόταν κατά κύριο λόγο στην πολιτική της «ταξικής ειρήνης» και στη διάσπαση των ηγεσιών του συνδικαλιστικού κινήματος στο να βρεθεί μια κοινή φόρμουλα που να ενώνει όλες μαζί τις οργανώσεις στην πάλη για τροποποίηση του φόρου εισοδήματος.

Μετά από αρκετούς διαξιφισμούς ανάμεσα τους κατέληξαν σε συμφωνία και στις 22 του Μάρτη πραγματοποιήσαν πικετοφορία διαμαρτυρίας στην οποία όμως καλέστησαν σχεδόν μόνο οι έμμισθοι των συντεχνιών.

Το κάλεσμα λοιπόν στις 4 του Ιουνίου έστω της 2ωρης Παγκύπριας στάσης εργασίας είναι μια καλή αρχή.

Η εργατική τάξη με την ακατανίκητη δύναμη που έχει είναι η μόνη που μπορεί να πιέσει την κυβέρνηση να υποχωρήσει. Άξιζε όμως, η κινητοποίηση αυτή να μην ήταν μόνο δυο ώρες αλλά πολύ περισσότερη για να καταλάβει και να διαπαιδαγωγηθεί ακριβώς η εργατική τάξη για την δύναμη που διαθέτει. Ακόμα αυτή την τεράστια δύναμη δεν πρέπει να την αφήσουμε ανεκμετάλλευτη μόνο σε μια πικετοφορία διαμαρτυρίας αλλά πρέπει να την οπλίσουμε με τα σωστά αιτήματα τα οποία πρέπει να προβάλλει.

Τούτα τα αιτήματα πρέπει να είναι:

— Η μεγαλύτερη στροφή στην άμεση φορολογία του πλούτου και όχι στην έμμεση που προωθεί η Κυβέρνηση και με την οποία πλήττονται κύρια οι εργαζόμενοι.

— Τιμαριθμοποίηση των φορολογικών συντελεστών και των εκπτώσεων. Το αίτημα αυτό έμπαινε από τις συντεχνίες από το 1981 που όμως το παγοποίησαν. Πρέπει να βγει άμεσα ξανά στην επιφάνεια γιατί με αυτό τον τρόπο περιορίζεται η άδικη άφηση των φορολογικών βαρών στους εργαζομένους λόγω του πληθωρισμού.

— Μεγαλύτερη φορολογία της εργοδοτικής τάξης όχι στα φορολογικά κίνητρα — πάταξη φοροδιαφυγής — Δημοσίευση των φορολογικών καταλόγων, γιατί ακριβώς μόνο από αυτά τα μέτρα η κυβέρνηση μπορεί να βρει τα λεφτά τα οποία θα «χαθούν» με την αναπροσαρμογή των συντελεστών. Είναι αδιανόητο οι καταθέσεις των εταιρειών στις τράπεζες για το '83 να φτάνουν τα £60 εκατ. ενώ στα βιβλία τους να υπάρχουν μόνο 5 εκ. Οι καταθέσεις στις τράπεζες του εξωτερικού χρόνο με το χρόνο μεγαλώνουν. Αφτες ασφαλώς δεν γίνονται από τους μεροκαματιάρηδες αλλά από τους αστούς κεφαλαιοκράτες που έχουν τον πλούτο στα χέρια τους.

Το να ζητούμε απλά και μόνο από την κυβέρνηση να πατάξει την φοροδιαφυγή είναι σαν να της ζητάμε να κτυπήσει τον ίδιο της τον εαυτό γιατί ακριβώς μια αστική κυβέρνηση θα προστατέψει τα συμφέροντα της τάξης που εκπροσωπεί.

Γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους όλοι οι εργαζόμενοι πρέπει να δώσουν μαζί το παρόν τους στες διαδηλώσεις για να δείξουν

ακριβώς στη κυβέρνηση ότι δεν είναι διατεθειμένοι να δεχτούν άλλο την κωλυσιεργία στάση της και να την πιέσουν να υλοποιήσει άμεσα τις αποφάσεις.

Τον αγώνα που αρχίζει την Δεφτέρα δεν πρέπει να τον δούμε ξεκομμένα από τις υπόλοιπες επιθέσεις που προετοιμάζονται να εξαπολύσουν οι εργοδότες ενάντια στους εργαζομένους. Αυτό κάνει ακόμα πιο επιτα-

κτική την παρουσία ολόκληρης της εργατικής τάξης στις διαδηλώσεις. Γιατί ακριβώς πρέπει να δείξουμε την δύναμη μας σε «γενική πρόβα» απέναντι στους αστούς ξεκαθαρίζοντας τους ότι δεν θα μπορέσουν να μας επιβάλουν την θέληση τους και ότι οι επιθέσεις τους θα τσακιστούν από την ενωμένη εργατοϋπαλληλική τάξη.

Ο πιο καλός τρόπος να δείξουμε αυτή την αποφασιστικότητα είναι να χρησιμοποιήσουμε τις δίωρες και τριώρες στάσεις εργασίας σαν αφετηρία για τη κήρυξη μιάς 2'ωρης Γενικής Απεργίας που θα βάλει κάτω για πρώτη φορά όλα τα προβλήματα και αιτήματα των εργαζομένων και θα δείξει στους εργοδότες και την κυβέρνηση ότι είμαστε έτοιμοι να προετοιμαστούμε για τη σύγκρουση στην οποία μας σπρώχνουν. Η 24ωρη Γενική απεργία θα αποδείξει για πρώτη φορά στην Κύπρο μετά από δεκάδες χρόνια ποιος είναι ο πραγματικός αφέντης στην κοινωνία. Θα ανεβάσει το ηθικό των στρατιών της εργατικής τάξης στα ύψη και θα σπρώξει στο καβούκι τους τους καπιταλιστές και την αστική κυβέρνηση.

ΚΟΙΝΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Ανάλυση αποτελεσμάτων — Συμπεράσματα

Οι κοινοτικές εκλογές της 6ης Μαΐου για ανάδειξη χωρικών αρχών και συμβουλίων βελτίωσης φαίνεται πως για τα κυπριακά πολιτικά κόμματα αποτέλεσαν απλώς μια περιστασιακή ευκαιρία για δημαγωγική εκμετάλλευση. Χαρακτηριστικά την επομένη των εκλογών βγήκαν όλα τα κόμματα και με διάφορες ανακοινώσεις προσπάθησαν να παρουσιάσουν όλοι σαν οι νικητές των εκλογών. Όλοι αύξησαν τες ψήφους τους και κανένας δεν έχασε!

Θά 'μαστε ποιά επιεικείς στο χαρακτηρισμό αυτών των θριαμβολογιών σαν παραπλανητικών και δημαγωγικών αν συνοδεύονταν με κάποια εκτεταμένη ανάλυση των εκλογικών αποτελεσμάτων. Κανένα όμως πολιτικό κόμμα δεν τόλμησε να δημοσιεύσει τέτοιες αναλύσεις.

Έτσι θα προσπαθήσουμε πιο κάτω να δούμε ποια είναι η πολιτική σημασία των εκλογών, ποια στάση τήρησαν τα κόμματα και ποια ήταν τα πραγματικά αποτελέσματα που διαμορφώθηκαν μ' αυτές τις εκλογές.

Τα προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα η Τοπική Αυτοδιοίκηση στην Κύπρο συνεχώς εξογκώνονται μέσα στη γενικότερη οικονομική κρίση του κυπριακού καπιταλισμού. Όπως γράψαμε και στο προηγούμενο τεύχος της Σοσιαλιστικής Έκφρασης, είναι αδύνατο για την Τ.Α. να κάμει οποιαδήποτε έργα ή να λύσει προβλήματα χωρίς τη χρηματική ή άλλη βοήθεια από την κεντρική κυβέρνηση. Όπως είναι σήμερα ο θεσμός της Τ.Α. στην ουσία αποστέρει από την ίδια την κοινότητα και τους εκπροσώπους της τη δυνατότητα λήψης οποιονδήποτε σημαντικών αποφάσεων που αφορούν την κοινότητα. Οι περιορισμοί αυτοί δεν είναι τίποτε άλλο παρα το αποτέλεσμα της λειτουργίας αποικιοκρατικών θεσμών που συντηρεί εδώ και χρόνια η δεξιά στην προσπάθειά της να επιβιώσει έξω από κάθε είδους λαϊκή συμμετοχή.

Επομένως οι κοινοτικές εκλογές δεν πρέπει να βλέπονται απομονωμένα και σε τοπικό μόνο επίπεδο αλλά σε σύνδεση με τες γενικότερες λειτουργίες και διεργασίες της κοινωνίας μέχρι και την κεντρική εξουσία. Μέσα απ' αυτά τα πλαίσια είναι που πηγάει η ανάγκη πολιτικοποίησης και διεκδίκησης των εγκλογών στην βάση ξεκάθαρων θέσεων ενάντια στο κατεστημένο της σημερινής εξουσίας.

Τα αριστερά κόμματα ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ είχαν καθήκον να πολιτικοποιήσουν έντονα τες εκλογές καλώντας τους εργαζόμενους να καταψηφίσουν τους υποψηφίους της δεξιάς, δίνοντας έτσι σαφές μήνυμα στην αστική τάξη πως δεν εγκρίνουν την πολιτική της, όχι μόνο στην Τ.Α. αλλά και σε όλα τα επίπεδα (οικονομική πολιτική, φορολογίες - εθνικό θέμα κ.κ.).

Μια ματιά πρώτα στο στατιστικό μέρος των εκλογών, δηλ. στον αριθμό των υποψηφιοτήτων, στες συμφωνίες που έγιναν και στους συνδιασμούς είναι βοηθητική για τον καθορισμό της στάσης και της πολιτικής που υιοθέτησαν τα αριστερά κόμματα.

Οι εκλογές αφορούσαν 355 χωρικές αρχές και 63 συμβούλια βελτίωσης - σύνολο 418. Από τες 418 οι 165 υποψηφιότητες ήταν αποτέλεσμα συμφωνιών και έτσι στους χώρους αυτούς δεν έγιναν εκλογές. Το σημαντικό εδώ είναι το γεγονός ότι οι συμφωνίες αυτές έγιναν με τη συνεργασία και των τεσσάρων κομμάτων (όπου είχε δύναμη η ΕΔΕΚ) ή με τη συνεργασία

ΑΚΕΛ - ΔΗΣΥ - ΔΗΚΟ (εκεί που δεν είχε σημαντική δύναμη η ΕΔΕΚ). Και κει όμως που έγιναν εκλογές δεν έλειψαν οι συνδιασμοί κάθε λογής συνεργασίας. Είχαμε συνεργασίες (είτε φανερές είτε μυστικές) μεταξύ ΑΚΕΛ - ΔΗΚΟ, ΑΚΕΛ - ΔΗΚΟ - ΔΗΣΥ, ΕΔΕΚ - ΔΗΚΟ ή και ΑΚΕΛ - ΔΗΣΥ - ΔΗΚΟ - ΕΔΕΚ. Κοντά σ' αυτά προσθέτουμε ακόμα την κοινή υποστήριξη διάφορων «ανεξάρτητων» προσωπικοτήτων» απ' όλα τα κόμματα.

Η πολιτική της «εθνικής ενότητας» και της συνεργασίας με τη δεξιά για μιαν ακόμα φορά ακολουθήθηκε από τα αριστερά κόμματα. Το «εθνικό θέμα» (προσφυγή στον ΟΗΕ) και η δήθεν διατήρηση της «τάξης και της ηρεμίας στους κόλπους του λαού» που επικαλούνται τα δημοσιογραφικά όργανα των αριστερών κομμάτων επιβεβαιώνουν την χρεωκοπία τους παρα δικαιολογούν τους συμβιβασμούς με την αστική τάξη. Με αυτή την πολιτική απλώς συγκαλύπτουν την ανικανότητα των αστών και ταυτόχρονα απογοητεύουν και αποπροσανατολίζουν το εργατικό κίνημα.

Για τες αριστερές κομματικές ηγεσίες η συνεργασία με τους αστούς αποδείχτηκε ξανά η πιο εύκολη και προσίτη πολιτική. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι σε καμία κοινότητα δεν είδαμε να διεκδικά τες εκλογές έστω και ένας κοινός συνδιασμός ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ! Αλλά και στες κοινότητες που τα κόμματα αυτά διεκδίκησαν τες εκλογές το καθένα ξεχωριστά, το έκαναν απλώς και μόνο διότι δεν μπόρεσαν για διάφορους λόγους να συνεργαστούν με τη δεξιά, είτε, -κι αυτο είναι πολύ ενθαρρυντικό-, λόγω της πίεσης από τα μέλη τους.

Και εδώ όμως η ΕΔΕΚ πρωτοπόρησε σε ατομία και φυγομαχία αφού ούτε το όνομα και το σήμα του κόμματός δεν τόλμησε να χρησιμοποιήσει στα ψηφοδέλτια. Άλλωστε ο Γ.Γ. του κόμματός δήλωσε ότι για την ΕΔΕΚ οι εκλογές αυτές δεν είναι πολιτική αναμέτρηση και το όνομα του κόμματός χρησιμοποιήθηκε μόνο όπου δεν βρέθηκαν «άλλες λύσεις» (δηλ. υπερκομματικοί, ανεξάρτητοι και άλλες βιτρίνες).

Απο την άλλη, το ΑΚΕΛ κατέβαλε έντονες προσπάθειες να πείσει τους οπαδούς του ότι «ψηφίζουμε κόμμα» ότι «πρέπει το κόμμα να δείξει τη δύναμη του» κ.λ.π. Δουλειά δύσκολη φυσικά διότι έπρεπε πρώτα να δικαιολογήσει τες αδικαιολόγητες συνεργασίες του με τη δε-

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ

Βουλευτικές 81 — Κοινοτικές 84

ΚΟΜΜΑ	ΠΟΛΗ	Α ΒΟΥΛ/ΚΕΣ 1981	Β ΚΟΙΝ/ΚΕΣ 1984	Γ ΣΥΝΟΛΙΚΑ (επί 49.763 ψήφων)
ΑΚΕΛ	Λευκωσία προάστ.	25,6	26,87	31.2
	Λευκωσία υπαθ.	36,1	34,90	
	Λεμεσός	44,2	44,37	
	Πάφος	17,8	17,92	
ΔΗΣΥ	Λευκωσία	34,6	36,48	32.6
	Λευκωσία υπαθ.	28,9	26,11	
	Λεμεσός	27,9	25,81	
	Πάφος	25,3	30,88	
ΔΗΚΟ	Λευκωσία	18,6	25,76	25.0
	Λευκωσία υπαθ.	16,3	18,65	
	Λεμεσός	14,3	22,37	
	Πάφος	27,1	37,08	
ΕΔΕΚ	Λευκωσία	11,3	10,87	11.1
	Λευκωσία υπαθ.	13,2	20,33	
	Λεμεσός	7,5	7,43	
	Πάφος	9,6	14,09	

1. Στη στήλη Α βρίσκουμε τα ποσοστά που πήραν τα κόμματα σε κάθε επαρχία στες βουλευτικές εκλογές του '81.

Στη στήλη Β βρίσκουμε τα ποσοστά που πήραν τα κόμματα σε κάθε επαρχία στες κοινοτικές εκλογές. Για κάθε επαρχία πήραμε σχεδόν όλες τες κοινότητες όπου τα κόμματα διεκδίκησαν τες εκλογές το καθένα με δικό του συνδιασμό.

Τόσο για τη στήλη Α όσο και για τη στήλη Β χρησιμοποιήσαμε τα ΙΔΙΑ ΑΚΡΙΒΩΣ ΠΡΟΑΞΤΕΙΑ Η ΧΩΡΙΑ. Στην περίπτωση των προαστείων Λ/σίας αυτο ήταν αδύνατο γι' αυτο βασιστήκαμε σε στοιχεία από έρευνα που έκαμε η Σοσ. Έκφραση μετά τις Βουλευτικές του 81 που δημοσιεύτηκαν στο φύλλο 108. Τα στοιχεία αυτά αφορούν τις αστικές περιοχές στο σύνολο τους και δεν πρέπει να έχουν μεγάλες διαφορές με τα εκλογικά κέντρα της σημερινής μελέτης μας (δηλ. Αγ. Δομέτιος, Στρόβολος, Αγλαντζία κλπ.).

2. Η στήλη Γ δείχνει τα συνολικά ποσοστά για κάθε κόμμα. Είναι δηλαδή τα ποσοστά της στήλης Α όχι κατά επαρχία αλλά μαζεμένα. Τα αποτελέσματα αυτά (της στήλης Γ) παρ' όλο που δεν μπορούν να συγκριθούν ακριβώς με τα γενικά ποσοστά των κομμάτων στες βουλευτικές εν τούτοις μας δίνουν μια κατά προσέγγιση εικόνα της μετακίνησης των ψηφοφόρων.

3. Δεν συμπεριλαμβάνονται η Λ/κα και Αμ/στος επειδή σε ελάχιστες περιπτώσεις διεκδίκησαν και τα τέσσερα κόμματα τες εκλογές. Έτσι δεν ήταν δυνατό να έχουμε αντιπροσωπευτικά συνολικά ποσοστά για τες επαρχίες αυτές.

4. Τα 3 μικρά κόμματα που δεν μπήκαν στη Βουλή το 81 πήραν:

Λ/σία: 9.9%

Λ/σία Υπαίθρος: 5.5%

Λ/σος: 6.1%

Πάφος: 20.2%

Όταν διαβάζουμε τον πίνακα πρέπει να έχουμε υπόψη ότι αυτά τα ποσοστά «μοιράστηκαν» στα 4 κόμματα στες κοινοτικές. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για την Πάφο που τα μικρά κόμματα πήραν 20.2%.

ξια σε μια σειρά από κοινότητες.

Συνειδητά λοιπόν ούτε το ΑΚΕΛ ούτε και η ΕΔΕΚ πολιτικοποίησαν τες κοινοτικές εκλογές.

Αυτή η ολέθρια πολιτική των αριστερών κομμάτων είχε βέβαια τες ανάλογες επιπτώσεις και σε σχέση με τα εκλογικά αποτελέσματα αλλά και στο επίπεδο της σωστής διαφάνισης των πλατειών λαϊκών μαζών, σ' ότι αφορά την Τ.Α., το ρόλο που πρέπει να διαδραματίζει και στον τρόπο που την αντιμετωπίζει η αστική φιλοσοφία.

Ασφαλώς τα ποσοστά που πήραν τα κόμματα δεν αντανακλούν την πραγματική εκλογική τους δύναμη, σίγουρα όμως μπορούμε να διακρίνουμε προς τα που κινήθηκαν οι ψηφοφόροι.

Η σημαντική αύξηση του ΔΗΚΟ σ' όλες τες επαρχίες, η στασιμότητα των κομμάτων ΑΚΕΛ - ΔΗΣΥ και η ελαφρά άνοδος της ΕΔΕΚ (υπαίθρος - Λευκωσίας - Πάφος) είναι τα κύρια χαρακτηριστικά σημεία των εκλογικών αποτελεσμάτων.

Οι πανηγυρισμοί και οι τυμπανοκρουσίες από τον ΔΗΣΥ και το ΑΚΕΛ για αύξηση της δύναμης του απέχουν πολύ από την πραγματικότητα. Γι' αυτό άλλωστε δεν τόλμησαν να δημοσιεύσουν συγκρίτικα συνολικά αποτελέσματα παρα μόνον πήραν μερικές κοινότητες που τους βόλευαν και αγνόησαν τες άλλες που δεν τους συνέφερε.

Όσο για τα μικρά κέρδη που είχε η ΕΔΕΚ εκεί που μπήκε στην εκλογική πάλη, αυτο έγινε

Έναν ενδιαφέρον αποτέλεσμα είναι αυτό της Γεροσκήπου όπου ο ανεξάρτητος συνδιασμός του Γιάννη Κοντού κατάφερε να εκλεγεί στο Συμβούλιο Βελτίωσης παρά το γεγονός ότι είχε να αντιπαλαίψει με τη συνεργασία ΑΚΕΛ - ΔΗΣΥ - ΔΗΚΟ - ΕΔΕΚ. Πήρε μάλιστα 440 ψήφους έναντι 847 της συνεργασίας. Η τολμηρή απόφαση του σ. Γιάννη να τα βάλει με την «εθνική ενότητα» κι η θαυμάσια νίκη του έδειξε σ' όλους μας τις δυνατότητες που υπάρχουν να αντιπαλαίψουμε τη συνεργασία της ηγεσίας της αριστεράς με την αστική τάξη.

παρα τήν γενικότερη πολιτική που ακολούθησε και που περιγράψαμε προηγουμένως. Σε πολλές περιπτώσεις αποδείχτηκε ότι παρα την έλλειψη καθοδήγησης και πολιτικής που να ενθουσιάζει τα μέλη η ΕΔΕΚ διαθέτει ένα καλο υλικό τοπικών στελεχών που έχουν και διάθεση και που βρίσκουν και τα μέσα για να αγωνιστούν και να καταφέρουν έστω μικρές νίκες, που θάτανε άπειρα πιο μεγάλες αν βοηθούσε κι η πολιτική του Κόμματός κι η σωστή οργάνωση του.

Οι λόγοι για την αύξηση του ΔΗΚΟ θα είναι λάθος αν αναζητηθούν μακριά από την πολιτική των αριστερών κομμάτων. Είναι η δική τους η στάση (η αποφυγή ξεσκεπάσματος της δεξιάς κι η απουσία ουσιαστικής αντιπολίτευσης την πρόσφατη περίοδο) που έσπρωξε τους ψηφοφόρους προς το κυβερνητικό κόμμα με την μάταιη ελπίδα πως θα τους λύσει κάποια

προβλήματα.

Η βάση των αριστερών κομμάτων πρέπει να κατανέμει χωρίς καμία επιείκεια τες ευθύνες που αναλογούν στες κομματικές γραφειοκρατίες. Γιατι οι καιροί είναι σήμερα ιδιαίτερα δύσκολοι.

Οι αστοί προετοιμάζουν το κλίμα για νέα χτυπήματα ενάντια στα μεροκάματα ενώ η χρεωκοπία στο εθνικό θέμα απειλεί νέα ματοκυλίσματα για τους εργάτες των δυο Κοινοτήτων.

Η δεξιά Κυπριακή και Κληριδική δεν έχει τίποτα να δώσει στους Κύπριους εργαζόμενους και το λαό. Αυτο το απλο μήνυμα δεν έχουν συλλάβει οι ηγεσίες των αριστερών κομμάτων της Κύπρου. Το απόδειξαν ξανά με τον τρόπο που είδαν τες κοινοτικές εκλογές.

Ευθύνη της βάσης λοιπόν, να περάσει αυτο το μήνυμα στες χοντρές τους κεφαλές και να πάρει την πρωτοβουλία στα χέρια της.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Μαθήματα απο τον αγώνα στο εργοστάσιο Λιπασμάτων

Σε γενική συνέλευση των εργατών των Ελληνικών Χημικών Βιομηχανιών που έγινε στις 8/5 ανακοινώθηκε στους εργάτες από την ηγεσία των συντεχνιών η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου για το κλείσιμο του εργοστασίου και την απόλυση 250 περίπου εργατών.

Οι λόγοι που το Υπουργικό αποφάσισε το κλείσιμο ήταν: α) Το εργοστάσιο δεν είναι βιώσιμο β) κοστίζει πολλά λεφτά η επαναλειτουργία του (βάση γιαφτά; το πόρισμα των εμπειρογνομόνων). Τον περασμένο μήνα οι εργάτες με την απεργία τους έδειξαν ότι δεν φταίν αυτοί για τα χάλια της εταιρείας αλλά τα λάθη στο σχεδιασμό και η κακοδιαχείριση και ότι δεν ήταν διαθετημένοι να πληρώσουν αυτοί τα σπασμένα.

Η Σοσ. Έκφραση στο προηγούμενο φύλλο 139, σε άρθρο της για τις Χημικές Βιομηχανίες για την απεργία της 3ης Απρίλη έγραφε:

«Ο αγώνας των εργατών σαφώς το βιομηχανικό συγκρότημα θα έχει σκληρό και επίμονο χαρακτήρα και θα κινηθεί βασικά σε δύο επίπεδα: πρώτο να εξασφαλιστούν όσα οφειλόμενα έχουν να παίρνουν από την ως τα σήμερα δουλειά τους στο εργοστάσιο και δεύτερο στο να σωθεί το ίδιο το συγκρότημα που αντιμετωπίζει σήμερα πολλά προβλήματα και να συνεχίσει την λειτουργία του εξασφαλίζοντας έτσι τη δουλειά και τη ζωή 300 οικογενειών, μακρόχρονα συμβάλλοντας ταυτόχρονα και στην οικονομική ανάπτυξη της Κύπρου».

Σε άλλη στήλη γράφει:

«Έχουν κερδιθεί μόνο τα δικαιώματα για τον Απρίλη όμως πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για να μην βρεθούμε ξανά τον Μάιο μπροστά σε νέα αδιέξοδα...»

Ακριβώς αυτό το σημαντικό σημείο της προετοιμασίας ήταν η Αχιλλείος φτέρνα των εργατών γιατί η ηγεσία που θα καθοδηγούσε και θα προετοίμαζε τον αγώνα έλειπε. Οι ηγεσίες των συντεχνιών έπαιξαν ακριβώς τον ίδιο αντεργατικό ρόλο όπως και στες συνελεύσεις του Απρίλη και κατάφεραν να σπάσουν την αγωνιστική διάθεση και την ενότητα των εργατών με επακόλουθο να φτάσουμε στες απολύσεις 250 εργατών και το κλείσιμο του εργοστασίου.

Γενικές συνελεύσεις

Για να δούμε όμως πιο παραστατικά την κατάσταση που δημιουργήθηκε θα ανατρέξουμε στες δυο τελευταίες Γενικές Συνελεύσεις των εργατών για να δούμε καθαρά την στάση και τον ρόλο των συντεχνιών και των ίδιων των εργατών.

Στες 30 Απρίλη ορίζεται γενική συνέλευση για να ενημερωθούν οι εργάτες από τες συντεχνίες τους για τα αποτελέσματα των διαβουλεύσεων τους με την διεύθυνση της εταιρείας μετά την απόφαση του Υπουργι-

κού Συμβουλίου ότι θα ανασταλούν οι εργασίες των Χημικών Βιομηχανιών μέχρι να ξεκαθαριστούν οι απόψεις των εμπειρογνομόνων για το μέλλον της εταιρείας.

Ενώ η συνέλευση ήταν καθορισμένη για τες 11.30 το μεσημέρι έτσι ώστε να υπάρχει χρόνος οι εργάτες να συζητήσουν με τις ηγεσίες των συντεχνιών τους τον πάραπερα χειρισμό του προβλήματος οι ηγέτες κατέβηκαν κάτω στες 3 η ώρα ξέροντας ότι μόνο 1 ώρα!!! είχαν στην διάθεση τους οι εργάτες γιατί τα λεωφορεία θα έφευγαν. Για τούτη την καθυστέρηση οι εργάτες άρχισαν να μαντεύουν ότι για να καθυστερήσουν τόσο το κάνουν σκόπιμα γιατί κάποιο λάκο έχει η φάβα.

Πραγματικά οι διαθέσεις και τα ένστικτα των εργατών δεν έπεσαν έξω.

Η συμφωνία που κατέληξαν οι συντεχνίες με την εργοδοσία ήταν 145 να πάνε με άδεια και 135 να μείνουν στην δουλειά για επισκευές όλοι άνευ πληρωμής!!! Γιαφτούς όμως που θα πήγαιναν με άδεια οι συντεχνίες ανακοίνωσαν ότι μερίμνησαν!!! να παίρνουν ανεργιακό επίδομα.

Τότε ήταν που ξέσπασε το εργατικό ηφαίστειο κατηγορώντας τις συντεχνίες για την συμφωνία λέγοντας ότι δεν δεχόμαστε την συμφωνία αυτή που σπάζει την ενότητα μας. «Φεύγοντας οι 145 αποδυναμώνουμε και δεν θα μπορούμε να βρισκόμαστε να αποφασίζουμε τί κάμνουμε μετά, και αν ερχόμαστε ατομικά σε σας θα μας περιπαίζετε».

Ακόμη ζητούσαν να διεκδικηθούν τα δικαιώματα και τα μεροκάματα για όλους δηλ. να μην δεχτούν τις άδειες αλλά να μείνουν όλοι στη δουλειά μέχρι να αποφασιστεί τί θα γίνει. Το σύνθημα «ή όλοι στη δουλειά ή κανένας» ήταν αυτό που αγκαλιάστηκε από όλους τους εργάτες και καταχειροκρότησαν την άποψη ζητώντας να δημιουργηθεί εργοστασιακή επιτροπή η οποία μαζί με τες συντεχνίες να διερευνήσουν την κατάσταση στο εργοστάσιο για το πόρισμα για το ποιός φταίει ή να αναγκάσουν την εταιρεία να βγάλει όλους τους εργάτες πλεονάζον προσωπικό και να παραχωρήσει όλα τα δικαιώματα τους.

Ενώ όλοι περίμεναν ότι η άποψη θα έμπαινε σε ψηφοφο-

ρία, μέσα σε μια σύγχυση που δημιουργήθηκε ανάμεσα στες ηγεσίες των συντεχνιών και σε μια μειοψηφία εργατών που ήθελαν να μάθουν αν πήγαιναν με άδεια, οι συντεχνίες το εκμεταλευτήκαν και οι συντεχνιακοί άρχισαν να διαβάζουν οι ίδιοι τους αδειούχους εργάτες!!! χωρίς να μπορεί κανένας να διακόψει γιατί τα λεωφορεία έφευγαν και κατάφεραν έτσι να περάσουν την διάσπαση ανάμεσα στους εργάτες σε κείνους που θα έμεναν και σε κείνους που θα έφευγαν.

Απογοήτευση

Μετά το τέλος της συνέλευσης συζητήσαμε με μερικούς εργάτες που μάς έκφραζαν την απογοήτευση τους γιατί οι συντεχνίες κατάφεραν με το ανεργιακό να διασπάσουν τους εργάτες και ότι παραμονή της μεγάλης μέρας, των αγώνων της εργατιάς, της Πρωτομαγιάς οι συντεχνιακοί να αναλαμβάνουν τον ρόλο της εργοδοσίας να ανακοινώσουν ποιοί παν αναγκαστικά άδεια, που ισοδυναμούσε με έμμεση απόλυση.

Η ΔΕΟΚ

Στες 2 του Μάη αριθμός αδειούχων εργατών συμφώνησαν να πάνε στα επαρχιακά γραφεία των Κοινωνικών Ασφαλίσεων στη Λεμεσό να μην υπογράψουν άνεργοι αλλά να αποφασίσουν εκεί για το πως θα δράσουν λόγω του ότι δεν πάρθηκε καμιά απόφαση στη συνέλευση στις 30.4. Σαφώς την συγκέντρωση βρισκόταν ο Γ.Γ. της ΔΕΟΚ Ρένος Πρέντζας (με πρωτοβουλία της ΔΕΟΚ θα γινόταν η συγκέντρωση) για να δώσει καθοδήγηση στους εργάτες τί έπρεπε να γίνει με την κατάσταση που δημιουργήθηκε.

Στη συγκέντρωση πάρθηκε η απόφαση να παν όλοι μαζί στο εργοστάσιο και μαζί με τους άλλους εργάτες που δούλευαν να κάνουν μια νέα γενική συνέλευση.

Στη συγκέντρωση μίλησε ο Ρένος Πρέντζας που ενώ όλοι περίμεναν ότι πραγματικά θα τους καλούσε σε αγωνιστική κινητοποίηση ενότητας για την διεκδίκηση των δικαιωμάτων του μεροκάματου και της δουλειάς τους το μόνο που τους πρόσφερε ήταν την καλή διάθεση της ΔΕΟΚ να βάζει τους δικηγόρους της να κινήσουν την υπόθεση πλεονασμού στο εργατικό δικαστήριο! Κατάφερε λοιπόν κι αυτός με την σειρά του να σπείρει την απογοήτευση μέσα στους εργάτες γιατί και η ΔΕΟΚ δεν είχε τίποτα να προσφέρει παραπάνω από την ΠΕΟ και την ΣΕΚ. (Το μόνο που πρόσθεσε ο συν. Πρέντζας ήταν η διεκδίκηση της αναλογίας που χάνεται βάση του μισθού με το ανεργιακό).

ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

Έτσι οι εργάτες χωρίς καθοδήγηση και ηγεσία καλέστηκαν μέσω των εφημερίδων σε γενική συνέλευση στις 8.5 μετά την απόφαση του Υπουργικού για κλείσιμο του εργοστασίου.

Στην συνέλευση οι συντεχνιακοί Μεθοδίου (ΣΕΚ) και Ποδινός (ΠΕΟ) ανακοίνωσαν στους εργάτες ότι η εταιρεία δεν μπορεί να συνεχίσει τη λειτουργία.

5 τ' Απρίλη

Οι εργάτες σε αγωνιστική πορεία προς το προεδρικό απαιτούν τα δίκαια τους. Δυο μέρες πριν ψηφίζουν — παρα τις μανούβρες των ηγεσιών ΠΕΟ — ΣΕΚ — την απεργία/πορεία κι υποχρέωναν τις συντεχνίες να την οργανώσουν. Αυτός ο υπέροχος αγώνας προδώθηκε από μια ανίκανη ηγεσία κι ανηπί στο δρόμο του αγώνα οι εργάτες βρέθηκαν στο δρόμο της ανεργίας.

για της αυτή την περίοδο και άφησαν να εννοηθεί ότι γίνονται προσπάθειες να βρεθούν ξένα κεφάλαια από το εξωτερικό για να επαναλειτουργήσει. Όσον αφορά τα δικαιώματα τους θα γίνουν διαβουλεύσεις με την εταιρεία και την Κυβέρνηση να μην χάσουν τίποτα που δικαιούνται και ανακοίνωσαν τες απολύσεις του προσωπικού εκτός 59 (μαζί με το γραφειακό προσωπικό) που θα μείνουν να δουλεύουν 8 μήνες περίπου για συντήρηση των μηχανημάτων μέχρι την τελική απόφαση της Κυβέρνησης για το μέλλον των Ε.Χ.Β.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Μέσα από την εξέλιξη των γεγονότων στες τελευταίες Γενικές Συνελεύσεις που είχαν τελικό αποτέλεσμα το κλείσιμο του εργοστασίου και την μαζική απόλυση 250 εργατών βλέπουμε μια υποχώρηση και μιά ήττα των εργατών στες Ε.Χ.Β.

Πρέπει να το παραδεκτούμε ότι ήταν μια ήττα γιατί ενώ στες 3 του Απρίλη, με τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις τους οι εργάτες έσπρωξαν τις συντεχνίες τους μαζί για την διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους και έδειξαν σε ολόκληρη την εργατική τάξη για μια ακόμα φορά πως κερδίζονται οι μάχες με τους εργοδότες, έδειξαν για μια ακόμη φορά την αδόμαστη δύναμη των ενωμένων εργατών. Μέσα από αυτό τον αγώνα κατάλαβαν οι εργάτες ότι τα δικαιώματα και τα ωφελήματα τους δεν είναι ξεκομμένα και δεν μπορούν να τα κερδίσουν μεμονωμένα έξω από τα πλαίσια της διάσωσης του εργοστασίου, του ξεκαθαρίσματος της κακοδιαχείρισης, του εργατικού ελέγχου μέσω της εκλεγμένης επιτροπής τους. Πάνω σε αυτές τες βάσεις κινήθηκαν πριν, πάνω σε αυτές τες βάσεις νίκησαν.

Σήμερα όμως μέσα από την ήττα μας πρέπει να βγάλουμε με σοβαρότητα τα συμπεράσματα

μας και τες προοπτικές μας για να είμαστε προετοιμασμένοι στις αβριανές μάχες.

Ένα από τα πιο σοβαρά λάθη ήταν η έλλειψη της ηγεσίας από μέρους των εργατών. Ενώ το ζήτημα της εργοστασιακής επιτροπής ελέγχου έμπαινε πολύ σωστά κάτω, μπροστά σε όλους δεν υπήρχε μια σωστή ηγεσία που θα εξηγούσε καθαρά σε όλους πως θα κινείτο αυτή η επιτροπή. Έτσι οι ηγεσίες των συντεχνιών αφέθηκαν ελεύθερες να μανουβράρουν για μια ακόμη φορά και να καταφέρουν να περάσουν την διάσπαση ανάμεσα στους εργάτες με το εξασφαλισμένο ανεργιακό επίδομα. Αν υπήρχε μια καλά στελεχωμένη αγωνιστική επιτροπή θα απαιτούσε οι απόψεις των εργατών να μπουν σε ψηφοφορία, να καταλάβουν όλοι την σημασία της ενότητας και τη σημασία να σωθεί το εργοστάσιο.

Ακόμα μια εργοστασιακή ηγεσία (ή επιτροπή) θα μπορούσε την δύναμη την οποία έδειξαν και κατάλαβαν ότι είχαν την προηγούμενη περίοδο, να την συνεχίσει και να εμψυχώσει τους εργάτες. Γιατί οι εργάτες μπροστά στις μανούβρες των συντεχνιών άρχισαν να κλονίζονται αν πραγματικά μπορούν να σηκώσουν το βάρος του αγώνα για την διάσωση του εργοστασίου, για την κρατικοποίηση και τον εργατικό έλεγχο, που ήταν η μόνη διέξοδος για να ασφαλισουν τα μεροκάματα και τες δουλειές τους.

Επιπρόσθετα από την έλλειψη της ηγεσίας των εργατών εξίσου σημαντικός παράγοντας για την ήττα ήταν και ο αντεργατικός ρόλος που έπαιξαν οι συντεχνίες.

Οι συντεχνιακοί ηγέτες εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρο την έλλειψη μιας δυνατής ηγεσίας σε εργοστασιακό επίπεδο. Η απουσία της, καθυστέρησε την συντεχνιακή γραφειοκρατία και

την άφησε ανενόχλητη στο έργο της, ενώ άφησε τους εργάτες ανοργάνωτους μπροστά στη καλά οργανωμένη και έμπειρη γραφειοκρατία. Έτσι οι μέχρι χτες πανίσχυροι εργάτες που τράβηξαν με το ζόρι τους ηγέτες τους στο δρόμο της αγωνιστικής διεκδίκησης έγιναν η αδύνατη πλευρά, που ενεργώντας σπασμωδικά και απομονωμένα, άφησε τους συντεχνιακούς να παίξουν τον ρόλο της εργοδοσίας ανακοινώνοντας!!! τις αναγκαστικές άδειες και τελικά τις απολύσεις χωρίς να έχουν την δύναμη να παλαίσουν για τις δικές τους απόψεις.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Μέσα από αυτό τον αγώνα οι εργάτες μας έδειξαν για μια ακόμα φορά ότι ούτε ανώριμοι είναι, ούτε εφησυχάζουν.

Έδειξαν ότι πραγματικά νιώθουν την δύναμη τους και ξέρουν να πολεμούν για τα δικαιώματά τους. Όμως, όπως και τόσες άλλες φορές στην ιστορία του εργατικού κινήματος προδίδονται από τις ηγεσίες τους, που δεν θέλουν να κτυπήσουν το κακό στη ρίζα του αλλά αφήνουν την κρίση του καπιταλισμού και τα λάθη των αστών να τα πληρώνουν οι εργαζόμενοι.

Με την πάλη που έκαναν οι εργάτες με πρόγραμμα καμιά απόλυση—εργατική επιτροπή για έλεγχο του εργοστασίου—έδειξαν πόσο πραγματικά ώριμη είναι η εργατική τάξη, πόσο πιο προχωρημένη είναι από την ηγεσία των οργανώσεων της.

Η «Σοσιαλιστική Έκφραση» στάθηκε δίπλα στους εργάτες σε όλη την περίοδο του αγώνα τους. Όμως οι δυνάμεις που διέθετε δεν ήταν τόσο μεγάλες ώστε να καθοδηγήσουν αποτελεσματικά τους εργάτες μέχρι τη νίκη. Προειδοποιούσαμε ότι για να πετύχει ο αγώνας μας έπρεπε να σπρώξουμε τις ηγεσίες των συνδικαλιστικών οργανώσεων μας σε μια μαχητική αντικαπιταλιστική πολιτική γιατί μόνο έτσι η εργατική τάξη θα μπορούσε να φέρει νικηφόρα αποτελέσματα στις μάχες με τα αφεντικά και να βάσει τις βάσεις για το δικό της έλεγχο στη βιομηχανία και τελικά σ' ολόκληρη την κοινωνία.

Ο αγώνας βέβαια των εργατών στις Ε.Χ.Β. δεν πήγε χαμένος. Όπλισε τους εργάτες, τόσο στις Ε.Χ.Β., όσο και γενικότερα με τα ανεκτίμητα διδάγματα που βγάλανε για δύναμη της εργατικής τάξης, για το ρόλο των ηγεσιών των συντεχνιών και για την ανάγκη του αγώνα για να γίνουν οι συντεχνίες πραγματικά όπλα για τους εργάτες και όχι ενάντια στους εργάτες.

Οι εργάτες δεν μαθαίνουν μόνο μέσα από τις νίκες τους. Αντλούν πολύτιμα διδάγματα και από τις ήττες τους. Στη νέα περίοδο κρίσης που μπαίνει η Κυπριακή κοινωνία από τα διδάγματα θα είναι πραγματικά καθοριστικά για την έκβαση του αγώνα που έχουμε μπροστά μας.

Οι εργάτες της Κύπρου απόδειξαν ξανά ότι την δύναμη, την τόλμη, την αποφασιστικότητα την έχουν. Τους λείπει μόνο η ηγεσία που θα τους καθοδηγήσει νικηφόρα στο αγώνα τους. Αφτή την ηγεσία θα την χτίσουν οι ίδιοι οι εργάτες μέσα από τους αγώνες, τις νίκες και τις ήττες τους. Η παλιά κουρασμένη και συμβιβασμένη ηγεσία θα παραμεριστεί και μια νέα ηγεσία θα πάρει το λάβαρο του αγώνα για την τελική νίκη.

Αχιλλέας

Οι συντεχνίες πρέπει να απαιτήσουν ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ - ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ

Συνέχεια από τη 1

δωσης της στην «Ελληνική κοινότητα της Κύπρου». (Που πήγε αλήθεια ο κρατικός παρεμβατισμός του Μίνιμουμ προγράμματος ΔΗΚΟ—ΑΚΕΛ;)

Οι εφημερίδες της δεξιάς—ιδιαίτερα η Σημερινή—που πριν το κλείσιμο της εταιρείας τάχτηκαν καθαρά υπέρ του να κλείσει, έρχονται τώρα και σε απανωτά πρωτοσέλιδα άρθρα σκανδαλοθηρούν δημαγωγικά ρίχνοντας όλα τα φταίξιμα τότε στην Κυβέρνηση τότε σε κείνο ή τούτο τον υπεύθυνο (Πάσχαλιδης, Αριστείδης, Ερωτοκρίτου κκ). ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΝ ΟΤΙ ΔΗΠΟΤΕ.

Λύση όμως υπάρχει. Κι αυτή δεν βρίσκεται στο

ΠΟΙΟΣ ΕΦΤΑΙΞΕ ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

Από την έκθεση των εμπειρογνομώνων του I.F.C. (οργανισμός της Διεθνούς Τράπεζας) από τα δημοσιεύματα του καθημερινού τύπου, από εκθέσεις της ίδιας της Ε.Μ.Ε. κι από μαρτυρίες των εργατών στις Ε.Χ.Β. βγαίνει ένα ξεκάθαρο συμπέρασμα. Τα προβλήματα των Ε.Χ.Β. έχουν τη ρίζα τους στον κακό προγραμματισμό, σχεδιασμό και διαχείριση του εργοστασιακού συμπλέγματος. Αυτό αφορά τόσο την κατασκευή (αντί £9,5 εκατ. στοιχίσε £22 αντί το 1980 τέλειωσε το 1982, αγοράστηκαν προβληματικά μηχανήματα κκ) όσο και τη λειτουργία του εργοστασίου (Αγορά ακατάλληλων πρώτων υλών και κακή αποθήκευση, παραγωγή υλικών έξω από τις προδιαγραφές, κακή οργάνωση και διοίκηση κλπ, κλπ).

Για όλα αυτά σίγουρα υπάρχουν υπεύθυνοι. Κι αυτοί, ιδιαίτερα οι κομπιναδόροι, πρέπει να εξακριβωθούν και να τιμωρηθούν και θάτανε πραγματικά εξωφρενικό η κυβέρνηση, που έχει την πλειοψηφία στο Διοικητικό Συμβούλιο των Ε.Χ.Β. να αφεθεί να ξοφλήσει με μια απλή «αναδιάρθρωση» του Διοικητικού Συμβουλίου.

Η τιμωρία, όμως, των υπευθύνων που φαίνεται νάναι το μόνο ζήτημα για το οποίο κόπτονται τα έντυπα της δεξιάς—αποτελεί ένα μόνο μηδαμινό μάλιστα στοιχείο στην όλη υπόθεση. Γιατί αφηνει άλλο το θέμα των οικονομικών επιπτώσεων από

να βγει το εργοστάσιο στο σφυρί για παληοσίδερα ούτε η εκποίηση του σε ιδιώτες επιχειρηματίες ή σε ξένες εταιρείες. Για να ενδιαφερθούν ιδιώτες να το λειτουργήσουν αυτό θα γίνει μόνο στη βάση του κέρδους.

Αν η εταιρεία μπορεί να βγάλει κέρδη γιατί λοιπόν δεν την κρατικοποιεί η Κυβέρνηση;

Η μόνη λύση βρίσκεται στην κρατικοποίηση της εταιρείας κάτω από τον έλεγχο των εργατών.

Αυτή τη λύση που η εφημερίδα μας πρόβαλε άμεσα μετά που πρόκυψε το πρόβλημα και που αγκαλιάστηκε τελικά με ενθουσιασμό από τους εργάτες έχουν υποχρέωση οι συντεχνίες να επιβάλουν.

τα λάθη και της κομπίνες και εξ ίσου σημαντικό, αφήνει τουλάχιστο 470 εργάτες στους δρόμους.

Το δημόσιο «άνοιγμα του φακέλλου» των Ε.Χ.Β. είμαστε σίγουροι πως θα αποδείξει πως ένας έλεγχος από την κυβέρνηση, τις συντεχνίες και τους εργάτες του εργοστασίου σ' όλα τα στάδια της κατασκευής και λειτουργίας του θα μηδένιζε τα προβλήματα και τις κομπίνες και θάχαμε σήμερα ένα σύγχρονο επικερδές εργοστάσιο που θα εργοδοτούσε όχι 200 και 300 αλλά πολλές εκατοντάδες εργατών.

Μπορεί αυτό να γίνει σήμερα; Οι Κύπριοι αστοί κοκορεύονται κατά καιρούς ότι διαθέτουμε πληθώρα από άριστους επιστήμονες πρώτης τάξης. Κι αυτό σε μεγάλο βαθμό, είναι αλήθεια. Γιατί δεν μπορούμε, λοιπόν, να βρούμε το ειδικευμένο προσωπικό που χρειάζεται—επιστημονικό και τεχνικό—για να λειτουργήσει σωστά το εργοστάσιο; Γιατί στο κάτω-κάτω να μη δανειστούμε και την πείρα εμπειρογνομώνων—αν χρειάζεται—που μπαينوβαίνουν στην Κύπρο—κυρίως για «μελέτες»—με το τσουβάλι κάθε χρόνο;

Μήπως όμως το πρόβλημα βρίσκεται στη μη βιωσιμότητα του εργοστασίου; Αυτό το διαψεύδουν τόσο η έκθεση των εμπειρογνομώνων πάνω στην οποία βασίστηκε η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου όσο και οι εκθέσεις της Ε.Μ.Ε.

ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΕΙΝΑΙ ΒΙΩΣΙΜΟ

Νοούμενο ότι θα γίνουν οι κατάλληλες επιδιορθώσεις και θα οργανωθεί η Διοίκηση, το εργοστάσιο είναι βιώσιμο. Σύμφωνα με τη μελέτη του I.F.C. οι Ε.Χ.Β. αναμένεται να έχουν ζημιά ύψους 1,216,000 δολ. το 84 και χρηματικό εισόδημα κατά τα έτη 1985, 86, 87 ύψους 1,149,000, 4,371,000 και 8,412,000 αντίστοιχα, θα μπορεί έτσι, σύμφωνα με το I.F.C., να «αρχίσει να πληρώνει τα μακροπρόθεσμα χρέη μέσα στο 1987».

Οι προβλέψεις της εταιρείας βασισμένες στην αυξομείωση στις τιμές των λιπασμάτων κι όχι στις χαμηλές τιμές του Ιανουαρίου 84 που χρησιμοποίησε το I.F.C. είναι ακόμα πιο αισιόδοξες νοούμενο ότι θα δωθεί η κυβερνητική βοήθεια που χρειάζεται υπό μορφή κεφαλαίου (κι όχι δανείου με ψηλά επιτόκια) η εταιρεία θα πραγματοποιήσει ζημιά για τα έτη 1984-86 συνολικού ύψους 12,322,000 δολ. και κέρδη για τα έτη 87-90 51,631,000 δολ.

Αν βέβαια, η Κυβέρνηση δεν εμπιστεύεται το I.F.C. και την εταιρεία πρέπει να υποχρεωθεί να δώσει δημόσια τις δικές της προβλέψεις κι αναλύσεις κι

όχι να αφήνεται να παίρνει με μια μονοκολλητιά τόσο τραγικές για την εργατική τάξη αποφάσεις.

ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΓΙΑ ΕΞΑΓΩΓΗ

Είναι γνωστό ότι μεγάλο ποσοστό της παραγωγής λιπασμάτων δεν μπορεί να απορροφηθεί από την εγχώρια αγορά και πρέπει έτσι να εξαχθεί.

Υπάρχουν, λοιπόν, προοπτικές εξαγωγής; Ο όγκος των εξαγωγών για τις οποίες μιλούμε είναι τόσο μικρός που εύκολα

μπορεί να απορροφηθεί από την αγορά. Εξ άλλου η πλειοψηφία των εξαγωγών γίνονται με γειτονικές χώρες (Λίβανος, Ιορδανία, Σ. Αραβία, Λιβύη, Ιράν, Τουρκία) και τα κόστα μεταφοράς είναι τόσο μικρά που μπορούν να ανταγωνιστούν τις ξένες εταιρείες.

ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Το τελειωτικό κλείσιμο της εταιρείας θάχει τεράστιες επιπτώσεις για την οικονομία της Κύπρου και την εργατική τάξη.

Η πρώτη σοβαρή προσπάθεια λειτουργίας της σύγχρονης βιομηχανίας θα πάει χαμένη. Περίπου 290 εργάτες των Ε.Χ.Β. και 180 άλλοι που εργοδοτούνται άμεσα από την λειτουργία της εταιρείας θα πεταχτούν στις ουρές της ανεργίας κι είναι αμφίβολο αν θα βρουν δουλειά—κι αν βρουν οι μισθοί θάναι κατά πολύ χαμηλότεροι.

Η Κυβέρνηση θα αναγκαστεί να καταβάλει 13,070,930 λίρες (εγγυημένα χρέη) και η Ε.Μ.Ε. άλλα 3,327,861 λίρες, συνολο 16,517,211 λίρες. Αυτό συγκρίνεται με 15 περίπου εκατομμύρια που χρειάζονται για να επιδιορθωθεί και να λειτουργήσει το εργοστάσιο.

Το ισοζύγιο πληρωμών θα επιβαρυνθεί με 5 περίπου εκατομμύρια λίρες το χρόνο που αφορούν εισαγωγές λιπασμάτων. Οι Κύπριοι αγρότες θα βρεθούν στο έλεος των ξένων εταιρειών και των εκάστοτε τιμών που θα επιβάλλουν.

ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ

Η κυβέρνηση—παρά τη συνεργασία με το ΑΚΕΛ—είναι αναγκασμένη να διαχειριστεί μια καπιταλιστική οικονομία σε περίοδο κρίσης του παγκόσμιου καπιταλισμού, μας έχει κληροδοτήσει ήδη με 396 εκατομμύρια εξωτερικά χρέη.

Αυτός είναι κι ο κύριος λόγος που την κάνει να διστάζει να προχωρήσει σε νέα δάνεια για διάσωση των Ε.Χ.Β.

Γι αυτή τη χρεωκοπία δεν φτάνει οι 470 επηρεαζόμενοι εργάτες, ούτε οι εργαζόμενοι της Κύπρου στους ώμους των οποίων θέλει να φορτώσει τα σπασμένα.

Η απόφαση αν θα λειτουργήσουν ή όχι οι Ε.Χ.Β. δεν μπορεί λοιπόν να αφεθεί στα χέρια της. Ένα τόσο σημαντικό εργοστάσιο όπως οι Ε.Χ.Β. κι ένα οικονομικό μεγαθήριο όπως η Ε.Μ.Ε. δεν μπορούμε να το αφήσουμε στα νύχια μιας γραφειοκρατικής διοίκησης—έστω και κυβερνητικής—ή του Αρχιεπισκόπου.

Οι Ε.Χ.Β. και η ΕΜΕ στο σύνολο της πρέπει να κρατικοποιηθούν—να σπρώξουμε

τις ολέθριες επιπτώσεις της κακοδιαχείρισης και του κακού προγραμματισμού πρέπει να τα περάσουμε κάτω από άμεσο εργατικό έλεγχο (κυβέρνηση—Συντεχνίες—Εργάτες στο εργοστάσιο).

Αυτή είναι υποχρέωση των συντεχνιών ιδιαίτερα της Π.Ε.Ο., αν δεν θέλουν να παραμείνουν απλοί θεατές ή και χειροκροτητές του ηλώματος της Κυπριακής βιομηχανίας και του πετάγματος των εργατών στους δρόμους της ανεργίας.

Η κρατικοποίηση των Ε.Χ.Β. και της Ε.Μ.Ε. πρέπει να αποτελέσει την απαρχή για την κρατικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο των βασικών τομέων της οικονομίας (Τραπεζών, Ασφαλιστικών—Εταιρειών, Μονοπωλίων) που μόνη θα μας επιτρέψει τον προγραμματισμό της οικονομίας και τη λειτουργία της στην υπηρεσία του κοινωνικού συνόλου κι όχι των ιδιωτών της εκκλησίας και των οποιονδήποτε ανίκανων κομπιναδόρων.

Δώρος Μ.

Αντάρτικο Αποτυχημένη αντικατάσταση της μαζικής πάλης

Η ανθρώπινη κοινωνία, στο πέρασμα του χρόνου, δε στάθηκε ποτε η ίδια. Εξελίσσονταν χωρίς διακοπή αλλάζοντας συχνά τη μορφή και την οργάνωσή της. Αφτη η εξελικτική πορεία δεν είχε ποτε την ηρεμία που χαρακτηρίζει τη φύση μετά την θύελλα. Αντίθετα είχε την ορμή της θύελλας και τη βιασύνη μιας ηφαιστειακής έκρηξης. Ο κύριος παράγοντας στην εξελικτική αφτη διαδικασία, στη διαδικασία της καταστροφής του παλιού και της διαδοχής του από το νέο, ήταν η συσσώρευση των αντιθέσεων, και η μετατροπή τους σε καθολική κοινωνική σύγκρουση σ' όλα τα επίπεδα. Δεν αρκούσαν μόνο το μίσος ή η καταπίεση ή η ατομική και η ομαδική χρήση βίας, που η εκδήλωση τους ήταν συνεχής. Εκείνο που πραγματικά έπαιζε τον αποφασιστικό ρόλο ήταν η μετα την συσσώρευση των αντιθέσεων, σύγκρουση ανάμεσα στις διμετρικά αντίθετες κοινωνικές δυνάμεις.

Μια πανάρχαια αντίδραση τ' ανθρώπου μέσα σ' αφα τα πλαίσια ήταν κι αφτη που είχε την μορφή τ' αντάρτικου. Μπορούμε με βεβαιότητα να υποστηρίξουμε, πως αντάρτικο είναι τόσο παλιό όσο και η ιδιοκτησία με την εξουσία. Βρίσκονται μαζί δεμένα σε μια ακατάλυτη σχέση.

Απο τη συλλογική χρήση αγαθών που χαρακτηρίζει τη κοινωνία του γένους, της φύλης και της κοινότητας, περάσαμε στη κοινωνία που στήριξε την ύπαρξη της πάνω στην ιδιοκτησία με δολοφονική μορφή, περάσαμε στην φεουδαρχική κοινωνία κι απαφη φτάσαμε στην καπιταλιστική μορφή κοινωνικής οργάνωσης. Κανένα ανταρτικό δεν ήταν σ' αφτη την πορεία ο αποφασιστικός παράγοντας της αλλαγής. Η φεουδαρχία π.χ. δεν έδωσε από την ανταρτική δράση, που δε σταμάτησε σ' όλη τη διάρκεια της επικυριαρχίας της. Εκείνο που την αντέρνευ ήταν η μαζική κι ολοκληρωτική κοινωνική επανάσταση που πραγματοποιήσαν η κοινωνική δύναμη που γέννησαν οι παραγωγικές σχέσεις της φεουδαρχίας, η αστική τάξη.

Ο 19ος και 20ος αιώνας χαρακτηρίζονται από την κυριαρχία της αστικής τάξης στην ανθρώπινη κοινωνία. Η οικονομία μεταφέρεται από την αγροτική εκμετάλλευση και τη βιοτεχνική παραγωγή στη δημιουργία βιομηχανίας που στηρίζει σε στο εξής τη νέα μορφή της κοινωνίας. Οι άνθρωποι συσσωρεύονται γύρω από τα μεγάλα συγκροτήματα μηχανών όπου ζουν δουλέλληνες - τες. Όλος ο πλανήτης πέρασε στα χέρια των αστών που τον οργάνωσαν πάνω σ' ένα πλάνο εκμετάλλευσης με στόχο το μέγιστο κέρδους. Η νέα πραγματικότητα που δημιουργήσαν οι αστοί, γέννησε ταφτόχρονα, μοιραία γι' αυτούς, την αιτία της καταστροφής τους. Η καπιταλιστική παραγωγική διαδικασία γέννησε την εργατική τάξη.

Στο μέτρο που ο καπιταλισμός αναπτυσσόταν βοηθούσε αναπόφευκτα την ανάπτυξη και το μέγιστο της εργατικής τάξης. Για να συσσωρευτεί μεγαλύτερα κέρδη ο καπιταλισμός έπρεπε να κάνει την κότα που

πρόσφατα στη δεκαετία του 70 όπου η βαθεία και δομική καπιταλιστική κρίση που ξέσπασε έσπρωξε την εργατική τάξη προς τα μπρος.

Η ιστορία απόδειξε ότι όταν η εργατική τάξη οργανώνεται και δρα σε μαζική κλίμακα, κάτω από τη ρεαλιστική επαναστατική καθοδήγηση μιας μαρξιστικής ηγεσίας, δεν έχει παρα να κερδίσει. Λαμπρο παράδειγμα κι απόδειξη ταφτόχρονα είναι η επανάσταση στη Ρωσία του 17 όπου η εργατική τάξη κάτω από τη σωστή καθοδήγηση των μπολσεβίκων μαρξιστών έκανε πραγματικότητα την πρώτη κοινωνική επανάσταση της εργατικής τάξης στον κόσμο. Αν η δράση της εργατικής τάξης μαζί με τη δράση των άλλων καταπιεσμένων τάξεων, όπως της αγροτικής, εκτυλίσσονταν μέσα στα πλαίσια της επανάστασης του 17, τότε ο καπιταλισμός θα έβγαινε από το πρόσωπο της. Αλλά η πραγματικότητα είναι διαφορετική.

Ο εκφυλισμός της προλεταριακής επανάστασης της Ρωσίας του 17 μετά το 1924 και η μετατροπή της σ' ένα προλεταριακό Βοναπαρτιστικό καθεστώς πλαισιωμένο από μια γραφειοκρατία και μια «θεωρία» για το σοσιαλισμό σε μια χώρα σ' αντίθεση με το διεθνισμό που περιεχόμενο που είχε η επανάσταση στα πρώτα της χρόνια, άλλαξε τους προσανατολισμούς της εργατικής τάξης περιορίσει τις προοπτικές της και εγκλώβισε το παγκόσμιο κίνημα μέσα στην εγκυρία ρεφορμιστικών ηγεσιών που ξεπήδησαν παντού ακολουθώντας, το Σταλινικό πρότυπο. Αφτο είχε σα συνέπεια το ξεπούλημα της εργατικής τάξης στην αστική. Φάνει να θυμίζουμε το πνίξιμο της επανάστασης στην Ουγγαρία και αργότερα στη Κίνα το 27, τη γενική απεργία του 26 στην Αγγλία, την επανάσταση της δεκαετίας του 30 στην Ισπανία και άλλα άπειρα παραδείγματα.

Η ταχτική αφτη οδήγησε, στη Γερμανία, το Χίτλερ στην εξουσία όπου με όμο και συστημικό τρόπο εξάντλησε το οργανωμένο εργατικό κίνημα της χώρας και μετά από μερικά χρόνια ματωκίωσε τους εργάτες όπου τον κόσμο. Το τέλος του πολέμου βρήκε το εργατικό κίνημα να καθοδηγείται από ρεφορμιστές ηγέτες που δεν έβριζαν μπροστά το ζήτημα της εξουσίας.

ΤΑ ΛΙΣΕΒΟΛΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΥ - ΑΝΤΑΡΤΙΚΕΣ ΔΥΣΕΙΣ ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΥ

Έτσι βλέπουμε (αντί να παρουσιάζει εξέταση η οργανωμένη και μαζική δράση της εργατικής τάξης για ανατροπή των συστημάτων) να παρουσιάζονται ανταρτικά κινήματα που βρίσκονται είτε κάτω από την ηγεσία κομμουνιστικών εργατικών και σοσιαλιστικών κομμά-

των με σταλινικούς και ρεφορμιστές ηγέτες είτε κάτω από τη καθοδήγηση ελίτικων μικροαστικών στοιχείων που είχαν αριστοκρατικό χαρακτήρα ή εθνικιστικό και είχαν σα προαχτική τους την ατομική τρομοκρατία. Αφα τα ανταρτικά κινήματα δεν είχαν πάντα το ίδιο αποτέλεσμα. Αλλά τελείωσαν με νίκη αλλά με ήττα και άλλα συνεχίζουν τη δράση τους είτε με εντατικό είτε με μειωμένο ρυθμό.

Σαν παραδείγματα έχουμε τα νικηφόρα ανταρτικά της Γιουγκοσλαβίας και της Κίνας, της Κούβας, της Αγκόλας, της Μοζαμβίκης της Ζιμπάμπουε, της Νικαράγουας. Ήταν όμως αφα το νικηφόρο αποτέλεσμα όλο για την εγκαθίδρυση γνήσιων εργατικών καθεστώτων; Ήταν βασισμένο πάνω στη οργανωμένη συντονισμένη και μαζική δράση των εργατικών κινήματος; Μας φάνει να ρίξουμε μια ματιά στα ανταρτικά αφα κινήματα στη σύνθεση της δύναμης τους και στη δράση που ανέπτυξαν για να παρατηρήσουμε το αντίθετο. (Την ηγεσία την ασκούσαν κομμουνιστικά κόμματα είτε άμεσα (Γιουγκοσλαβία, Κίνα) είτε έμμεσα μέσα από λαϊκά μέτωπα, (Αγγόλα Ζιμπάμπουε). Αλλά τι είδους ηγεσία είχαν αφα τα κόμματα;

Ήταν μια ηγεσία που βρισκόταν κάτω από την άμεση καθοδήγηση του Σταλινισμού. Ήταν μια ηγεσία ρεφορμιστική. Οποσδήποτε δεν ήταν μαρξιστική. Κι' αφα για τους λόγους που αναφέρθηκαν πιο πάνω, δηλαδή τους λόγους που οδήγησαν σε εκτροπή της επανάστασης στη σοβιετική ένωση. Πράγμα που σημαίνει πασιφισμό για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα και περιορισμό των προοπτικών για μια εργατική επανάσταση στην βιομηχανικές χώρες. Ενας άλλος παράγοντας που ενίσχυε αφτη τη κατάσταση ήταν οι καπιταλιστική άνθηση που ανάπτει το βιοτικό επίπεδο των εργατών στις βιομηχανικές χώρες, περιορίζοντας ακόμα πιο πολύ τις προοπτικές για επανάσταση και ενισχύοντας ταφτόχρονα την ανάπτυξη και στήριξη του ρεφορμισμού.

Όμως η καπιταλιστική άνθηση στις βιομηχανικές χώρες σημαίνει ένταση της εκμετάλλευσης και μεγάλωση της εξάλειψης της στικής χόρες της υπανάπτυξης πράγμα που δημιουργεί εκρηκτικές καταστάσεις. Αφα όλα μαζί με την πραγματικότητα της ύπαρξης του σοσιαλισμού (στην Σ. Ένωση) έωτε και με παρομοιωμένη μορφή χαρακτήρα, οδήγησαν στις εκρήξεις ανταρτικών κινήματων κάτω από ηγεσίες σταλινικές και ρεφορμιστικές. Τα ανταρτικά αφα στηρίζαν τη δύναμη τους πάνω στην αγροτία

και η δράση τους εκτυλιχτηκε σε μεγάλο βαθμό στην ύπαιθρο. Η δράση τους ήταν στρατιωτική και είχε σα στόχο την εξασφάλιση της υπαίθρου πράγμα που υλοποιήθηκε. Η συνέχεια ήταν η απομόνωση των αστικών κέντρων και η κατάληψη τους. Και στη Γιουγκοσλαβία και στη Κίνα σε γενικές γραμμές, αφα συνέβη.

Η εργατική τάξη περιορίσει τη δράση της μέσα στα πλαίσια του αντάρτικου, σ' ένα βοηθητικό ρόλο με κινητοποιήσεις όλο τόσο μεγάλης σημασίας, το αποτέλεσμα ήταν η εγκαθίδρυση εργατικών Βοναπαρτιστικών καθεστώτων «κατ' εικόνα και ομοίωση» του σταλινικού προτύπου. Η εργατική τάξη παρέμεινε στο περιθώριο χωρίς να έχει σοβαρές προσβάσεις στην εξουσία. Παρα όλα τούτα, τα εργατικά Βοναπαρτιστικά καθεστώτα, λειτούργησαν με τέτοιο τρόπο ώστε βοήθησαν την ανάπτυξη της οικονομίας. Κι αφα πραγματοποιήθηκε για τη δημιουργία της δικής του επιβίωσης, δεν υπήρχε ποτε περίπτωση που να επέτρεπε κάτι τέτοιο γιατί θα σήμαινε μείωση των κερδών του) Αφα είχε σα συνέπεια να σταθεί εμπόδιος σε κάθε προσπάθεια αφτόνομης οικονομικής πορείας, έτσι μοιραία η σύγκρουση δεν άργησε να λάβει. Επειδή ήδη υπήρχε το σπέρμα της κίνησης προς τα αριστερά τα πράγματα ήταν έτοιμα για το μεγάλο βήμα. Αφορηά στάθηκε ο νομος για την αγροτική μεταρρύθμιση που όριζε πως κανείς δε θαχε περισσότερα από 400 στρέμματα γης. Αφα είχε σα συνέπεια τη διάλυση των λατιφουντιών. Έτσι οι μετοχές των εταιριών που επέεργάζονταν διακινούσαν και εμπορεύονταν το ζαχαροκάλαμο, που ανήκαν σε βορειοαμερικανούς, άρχισαν να πέφτουν και οι μετοχές άρχισαν τις πτώσεις για μέτρα. Από το σημείο αφα ως τον οικονομικό αποκλεισμό και από αφα στις κρατικοποιήσεις δεν υπήρχε και μεγάλη απόσταση. Έτσι τα πράγματα εξελίχτηκαν με ραγδαίους ρυθμούς. Η Κούβα έκανε το μεγάλο βήμα. Αντικατάστησε το καπιταλισμό με τη σχεδιασμένη οικονομία και τις κρατικοποιήσεις. Σύμμαχοι της έγιναν οι «σοσιαλιστικές χόρες» που αναβίβαν και την στήριξη της. Φυσικό ήταν η Κούβα να γίνει και αφτη ένα εργατικό βοναπαρτιστικό κράτος.

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΚΟΥΒΑΣ

Στη Κούβα είχαμε μια διαφορετική πορεία. Η όλη πορεία ξεκίνησε σαν ένα εθνικιστικό ξέσπασμα από μια ομάδα νεαρών εθνικιστών, με ηγέτη τον Κάστρο με την επίθεσή στο οχυρό της Μονκάδα στις 26 Ιουλίου του 53. Έξι χρόνια ήταν αρκετά για να μετατραπεί η δυνάμει της κρατικής προπαγάνδα των νεαρών εθνικιστών σ' ένα ανταρτικό κίνημα όπου μετά από μάχες 25 μηνών το 59 κατάφεραν να πάρουν την εξουσία απ' το δικτάτορα Μπατίστα. Στην πορεία τους οι αντάρτες άντλησαν τη δύναμη τους απ' το αγροτικό στοιχείο που βρισκόταν σε επίθετο εξάλειψης, και από στοιχεία μικροαστικά και φοιτητές. Ακόμα η εργατική τάξη της χώρας αντιμετώπισε το ανταρτικό με δυσπιστία. Το δε κομμουνιστικό κόμμα της Κούβας αντιμετώπιζε το ανταρτικό εχθρικά. Η δράση του ήταν στρατιωτική με κύριο προσανατολισμό την ύπαιθρο. Φυσικά η ανταρτική βία αναπτύχθηκε και στις πόλεις όπου οι ανατρεφείς και οι δολοφονίες ήταν στην ημερήσια διάταξη.

Το ανταρτικό κίνημα φυσικά δε μπορούσε να αποφύγει την εξέλιξη. Έτσι στη πορεία του άρχισε να παρουσιάζει διαμορ-

φώσεις και σε ιδεολογικό επίπεδο. Ένω κωρια παράμενε αξεκαθάριστη η ιδεολογική του ταφτότητα, γινόταν ολοένα και πιο φανερό ότι υπήρχαν δυο κύριες τάσεις: Μία που έκλεινε προς την αστικοδημοκρατική ανάπτυξη και μια άλλη που άρχισε να τραβι προς τα αριστερά. Αντίστοιχοι εκρηκτικές θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ο Κάστρο και Ο'Κεβάρτα. (Εκείνο όμως που έπαιξε καθοριστικό ρόλο ήταν το γεγονός ότι μια υπανάπτυξη χώρα δε μπορεί να αναπτύξει αστικό δημοκρατία γιατί ο καπιταλισμός δε μπορεί να αναπτύξει άλλο τις παραγωγικές δυνάμεις και γιατί ακριβώς ο ίδιος ο αναπτυσσόμενος καπιταλισμός που τη χρησιμοποιούσε σαν εξάρτημα για τη δική του επιβίωση, δεν υπήρχε ποτε περίπτωση που να επέτρεπε κάτι τέτοιο γιατί θα σήμαινε μείωση των κερδών του) Αφα είχε σα συνέπεια να σταθεί εμπόδιος σε κάθε προσπάθεια αφτόνομης οικονομικής πορείας, έτσι μοιραία η σύγκρουση δεν άργησε να λάβει. Επειδή ήδη υπήρχε το σπέρμα της κίνησης προς τα αριστερά τα πράγματα ήταν έτοιμα για το μεγάλο βήμα. Αφορηά στάθηκε ο νομος για την αγροτική μεταρρύθμιση που όριζε πως κανείς δε θαχε περισσότερα από 400 στρέμματα γης. Αφα είχε σα συνέπεια τη διάλυση των λατιφουντιών. Έτσι οι μετοχές των εταιριών που επέεργάζονταν διακινούσαν και εμπορεύονταν το ζαχαροκάλαμο, που ανήκαν σε βορειοαμερικανούς, άρχισαν να πέφτουν και οι μετοχές άρχισαν τις πτώσεις για μέτρα. Από το σημείο αφα ως τον οικονομικό αποκλεισμό και από αφα στις κρατικοποιήσεις δεν υπήρχε και μεγάλη απόσταση. Έτσι τα πράγματα εξελίχτηκαν με ραγδαίους ρυθμούς. Η Κούβα έκανε το μεγάλο βήμα. Αντικατάστησε το καπιταλισμό με τη σχεδιασμένη οικονομία και τις κρατικοποιήσεις. Σύμμαχοι της έγιναν οι «σοσιαλιστικές χόρες» που αναβίβαν και την στήριξη της. Φυσικό ήταν η Κούβα να γίνει και αφτη ένα εργατικό βοναπαρτιστικό κράτος.

Η εργατική τάξη αντίθετα απ' τους αγρότες, βρίσκεται συγκεντρωμένη μέσα στα βιομηχανικά κέντρα, σε μεγάλους αριθμούς. Βρίσκεται δηλ. αναπτύχνη μέσα στη καρδιά της αστικής κοινωνίας. Και η ιστορική πείρα απόδειξε πως μόνο με τη δράση της εργατικής τάξης σε μαζική κλίμακα μέσα από κόμματα και τις οργανώσεις της, μπορεί μια επαναστατική διαδικασία να ολοκληρωθεί νικηφόρα. Στη πορεία της αφτη η εργατική τάξη, αξιοποιεί σα συμμάχους και συναγωνιστές της τα πολυάριθμα φτωχά στοιχεία της αγροτίας, πάνω στη βέ-

βαιότητα ότι η οικονομία δε είναι μια μηχανή, βασισμένη και στην ιδιαιτική πρωτοβουλία και στις κρατικοποιήσεις...

Στο Σαλβαδόρ τα τελευταία 30 χρόνια σκοτώθηκαν ή σφάχτηκαν πάνω από 50.000 άνθρωποι και οι αιματωγες καθεστώτες της αστικής τάξης ακόμη επιβιώνει. Επιβιώνει γιατί παρόλο που δεν έχει κανένα στήριγμα μέσα στη χώρα έχη τη σημαντική στρατιωτικο-οικονομική στήριξη που του χαρίζουν οι βορειοαμερικανοί ιμπεριαλιστές.

Επειδή πιστεύουμε πως μόνο οι αγώνες της εργατικής τάξης θα φέρουν την ανατροπή του καπιταλισμού παγκόσμια δε σημαίνει πως παραγνωρίζουμε το γεγονός ότι ένα αγροτικό κύρια ανταρτικό μπορεί να πολεμήσει το καπιταλισμό και να νικήσει. Αφα συνέβη και στη Κίνα και στη Γιουγκοσλαβία. Εκείνο που μετρά είναι το αποτέλεσμα και τα αποτελέσματα στη Γιουγκοσλαβία στην Κίνα και αλλού, παρά το γεγονός ότι ήταν θετικά για την ανάπτυξη της κοινωνίας (οικονομική ανάπτυξη και λύση των βασικών προβλημάτων) σίγουρα δεν είναι εκείνα που έπρεπε, όπως θα ήταν αν η εργατική τάξη αγωνιζόταν και εγκαθίδρυε ένα γνήσιο εργατικό κράτος.

Στην ύπαιθρο βρίσκεται αναπτυσμένη η αγροτία, που σα τάξη δε μπορεί να παίζει πρωτοποριακό ρόλο σε μια επαναστατική διαδικασία (παρα μόνο κάτω από ένα επαναστατικό μαρξιστικό πρόγραμμα δράσης στα πλαίσια μιας συμμαχίας και κάτω από την ηγεσία της εργατικής τάξης).

Η Εργατική τάξη αντίθετα απ' τους αγρότες, βρίσκεται συγκεντρωμένη μέσα στα βιομηχανικά κέντρα, σε μεγάλους αριθμούς. Βρίσκεται δηλ. αναπτύχνη μέσα στη καρδιά της αστικής κοινωνίας. Και η ιστορική πείρα απόδειξε πως μόνο με τη δράση της εργατικής τάξης σε μαζική κλίμακα μέσα από κόμματα και τις οργανώσεις της, μπορεί μια επαναστατική διαδικασία να ολοκληρωθεί νικηφόρα. Στη πορεία της αφτη η εργατική τάξη, αξιοποιεί σα συμμάχους και συναγωνιστές της τα πολυάριθμα φτωχά στοιχεία της αγροτίας, πάνω στη βέ-

ση ενός επαναστατικού προγράμματος που συσπειρώνει. Αφα τη διαδικασία ακολουθήθηκε το 17 στη Ρωσία και μόνο μέσα απ' αφτη είχαμε τη πρώτη νικηφόρα κοινωνική επανάσταση της εργατίας.

Η διαφορετική πορεία που υλοποιείται μέσα από τα ανταρτικά κινήματα, που αντλούν τη δύναμη τους κυρίως απ' την αγροτική τάξη, οδήγησαν και οδηγούν στα αποτελέσματα που είχαμε το ανταρτικό στη Κούβα τη Κίνα και τη Γιουγκοσλαβία.

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΟΠΛΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΩΝ

Ήταν φυσικό και είναι ότι σε περιόδους που η εργατική τάξη περνα μια υποκειμενική κρίση, δημιουργούνται φυγόκεντρες δυνάμεις που εκφράζονται μέσα από μια μορφή παλης που είναι και αντίθετη με τις μαρξιστικές ιδέες αλλά και επικίνδυνη για το σύνολο του εργατικού κινήματος. Αφτες οι δυνάμεις αποτελούνται από στοιχεία που η σχέση τους με το εργατικό κίνημα είναι περιστασιακή, προσκολλούνται σαφώς όταν είναι δυνατό και το εγκαταλείπουν πρώτες στο πρώτο χτύπημα. Είναι ανυπομονείς γιατί τους λείπει η ιδιολογία και τη χαρακτηρίζει μια σπασμωδική δράση. Είναι δυνάμεις που εξαλλοκύν τη καταγωγή τους στα μικρο αστικά στρώματα, η τα λουμπεν προλεταριάτα, είναι αστοί διανοούμενοι ή φοιτητές. Είναι δυνάμεις που τις διακατέχει ένας μικροαστικός αναρχισμός και μια αριστοκρατική αντιμετώπιση των κοινωνικών φαινομένων. Δε δρουν μαζί και μέσα στο εργατικό κίνημα αλλά παράλληλα κι απ' έξω. Είναι οι δυνάμεις που προσδοτούν τη διαδικασία της ατομικής τρομοκρατίας, είναι οι δυνάμεις που συγκροτούν τα ανταρτικά πόλεμνα που με τη δράση τους προσπαθούν ν' αντικαταστήσουν τη μαζική πάλη της εργατικής τάξης, είναι οι δυνάμεις εκείνες που προσπαθούν να χτυπήσουν το καπιταλισμό με τις απαγωγές τις δολοφονίες, τις ληστείες των τραπεζών τις βομβιστικές ενέργειες και τις επίθεσεις ενάντια στους κατασταλτικούς μηχανισμούς του αστικού εποικοδομήματος.

Τέτοια φαινόμενα, αλλού με μεγάλη κι αλλού με μικρή ένταση είχαμε και έχουμε, σε μια σειρά από χώρες. Απα την Αργεντινή απ' τη Βραζιλία, την Ισπανία ή την Ιταλία και την Ιρλανδία ως την Γαλλία και τις ίδιες τις Η.Π.Α. ή την Ουρουγουάη και τη Γερμανία.

Αφτη η ταχτική δε φέρνει κανένα αποτέλεσμα αντίθετα ο καπιταλισμός εξακολουθεί να επιβιώνει. Η ταχτική του συνιστάται στη βιολογική εξάντληση των αστών εκπροσώπων της εξουσίας. Όμως όσους στρατηγούς κιναν εξαντλώσαν, όσους υπουργούς κι αστυνομικούς κι αν σκοτώσαν κάποιον άλλο θα πάρουν τη θέση τους. Αφα συμβαίνει γιατί δε χτυπάνε την αστική τάξη συλλογικά, αλλά μόνο σ' ένα της κομμάτι. Εκείνο των κατασταλτικών μηχανισμών που είναι, το πιο ισχυρό και πιο οργανωμένο κομμάτι της και σίγουρα πιο οργανωμένο απ' τους αντάρτες πόλεων και τους τρομοκράτες. Εκείνο που δε καταλαμβάνουν είναι ότι χτυπάνε μονάχα μερικά εξάρτηματα μιας μηχανής που έτσι άπειρες δυνατότητες να τα αντι-καταστήσει. Εκείνο που τελικά καταφέρνουν είναι να περιορίσουν τον αγώνα για την ανατροπή του καπιταλισμού σε ένα μόνο επίπεδο από όπου οι χαμένοι σίγουρα είναι οι ίδιοι. Τι καταφέρνουν οι ευρύθετα ξαφθαρίστη στην Ελλάδα ή η ΕΤΑ στην Ισπανία, ο ΙΡΑ στην Ιρλανδία, οι αντιστατικές οργανώσεις στην

Αργεντινή στη Βραζιλία οι Τουπαμαρος στην Ουρουγουάη; η RAF (μπααντερ-μινχορ) στη Γερμανία; Εκείνο που κατάφεραν ήταν να εξοντώσουν τους εαφτούς τους βαζοντας-τα με μια αντικειμενικά μεγαλύτερη δύναμη. Αλλά το χειρότερο είναι ότι έδωσαν την εφκαίρια στους αστούς να οργανωθούν ακόμα καλύτερα για να χτυπήσουν το εργατικό κίνημα. Έδωσαν την εφκαίρια στους αστούς να οργανώσουν καλύτερα τη καταπίεση της εργατικής τάξης. Στις διάφορες χώρες της Λατινικής Αμερικής οι αστικές τάξεις βρήκαν την εφκαίρια για χρησιμοποίηση των κατασταλτικών μηχανισμών ενάντια στο εργατικό κίνημα, εξοντώνοντας προχωρημένα στοιχεία της εργατικής τάξης, όπως κομμάτια μέλη, συντεχνιακούς ηγέτες και μαχητικούς νεολαίους, είτε δολοφονώντας τους είτε ριχνοντας τους στις φυλάκες κάτω από το πρόσχημα της τρομοκρατίας. Το ίδιο συνέβηκε και στην Ισπανία ή την Ιρλανδία. Παρόλ'αυτα βρήκαν την εφκαίρια να περάσουν μέσα από νομοθετικές διαδικασίες, κάτω από το πρόσχημα της τρομοκρατίας, μια σειρά από απανόρθους αντιδραστικούς νόμους που θα χρησιμοποιούσαν ενάντια στο εργατικό κίνημα όταν εντεινεί τη δράση του. Ήδη μια πρώτη χρήση των νόμων αργαν άρχισε να κάνει δειλά-δειλά την εμφάνιση της.

Δηλώνουν ότι η οικονομία δε είναι μια μηχανή, βασισμένη και στην ιδιαιτική πρωτοβουλία και στις κρατικοποιήσεις...

Οι επιλογές Κληρίδη

Συνέχεια από τη 1

τοποθετήσεις που πολλές φορές ξεπερνούσαν αυτές των αριστέρων κομμάτων. Ο Συναγερμός στην αντιπολίτευση δεν είχε την ανάγκη κανενός «ρεαλισμού». Η ουσία της πολιτικής του στο κυπριακό ήταν η προετοιμασία πολεμικής αναμετρήσης. Δεν άφησε ούτε τον Καραμανλή χωρίς να τον κριτικάρει για έλλειψη αποφασιστικότητας. Και έκομε το παν για να ενθαρρύνει τον Παπανδρέου στην εθνική του σταυροφορία.

Σήμερα ο Κληρίδης στρέφει και πάλι το τιμόνι του ΔΗΣΥ στην παλιά του πολιτική. «Ήδη από πέσοι άρχισε έντονος αγώνας επικράτησης μέσα στο κόμμα. Στο κυπριακό η πρώτη σοβαρή εμφάνιση της στρόφης έγινε όταν δημιουργήθηκε το θέμα αποστολής Ελληνικής μεραρχίας στην Κύπρο. Στην αρχή ο Συναγερμός φοβήθηκε πως ο Παπανδρέου θα έστελλε πράγματι στρατό, άνκαι κάπως μασομένη, τάχτικα ενάντια. Μόλις βεβαιώθηκε πως δεν θα σταλεί στρατός, άρχισε να υποστηρίζει την αποστολή. Η ταχτική του Συναγερμού είναι φανερή: ενθάρρυνση του Παπανδρέου (και του Κυπριανού) σε μια πορεία που δεν μπορούν να φέρουν σε πέρας για να τον φθείρουν.

Ασφαλώς η ανατροπή του Παπανδρέου δεν είναι μια εκστρατεία της δεξιάς στην Ελλάδα και την Κύπρο που άρχισε μέσα στους τελευταίους μήνες να παίρνει συντονισμένη μορφή. Η πολιτική του Παπανδρέου στο Κυπριακό τους δίνει την ευκαιρία να το κάνουν. Γιατί η προσπάθεια εκβίασμού του ιμπεριαλισμού με εθνικιστι-

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΩΝ ΜΑΡΞΙΣΤΩΝ

Καθήκον των μαρξιστών είναι να εξήγουν με υπομονή κι επιμονή τις μαρξιστικές ιδέες και τα διδάγματα της Ρωσικής επανάστασης της περιόδου του 17-22. Έχουν καθήκον να εξήγουν και να διαδίδουν τις ιδέες του μαρξισμού.

Σήμερα η εργατική τάξη είναι η απόλυτη πλειοψηφία τόσο στις αναπτυσσόμενες χώρες όσο και παγκόσμια. Αν το 17 στη Ρωσία ένα σχετικά μικρό αριθμητικό προλεταριάτο κατάφερε με τη σωστή μπολσεβίκικη οργάνωση και τις μαρξιστικές ιδέες να κερδίσει μια επαναστατική φανταστική τι μπορούν να πετύχουν σήμερα οι εργάτες, σαν η πλειοψηφία, αν οργανωθούν πάνω σε μπολσεβίκικη βάση και κάτω από μια μαρξιστική καθοδήγηση. Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε είναι έτοιμη να γίνει πραγματική η βασική μαρξιστική ιδέα που μίλα για την προλεταριακή επανάσταση στις πόλεις, με τη βοήθεια του πολέμου που διεξάγουν οι αγρότες στα «μετοπισθεν». Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε πρέπει να πιστώσουμε πραγματικά στον ηγετικό ρόλο της εργατικής τάξης, στον αγώνα για την εργατική εξουσία και το σοσιαλισμό. Σήμερα αρκεί να ξεσπάσει μια τέτοια επανάσταση για να μετατραπεί σε μια αλυσίδα επανάστασης που θα αγκαλιάσει όλες τις χώρες και θα σταματήσει μόνο αφού πάψει να υπάρχει ο

καπιταλισμός.

Όσο ποτε άλλοτε, σήμερα, η καπιταλιστική δομή της κοινωνίας και η οικονομική εκμετάλλευση μέσα στα καπιταλιστικά όρια, μετάτρεψαν τη πλειοψηφία της ανθρωπότητας σε εργάτες.

Οι εργάτες σήμερα, είναι οργανωμένοι όσο ποτε άλλοτε, ενώ την ίδια στιγμή η αστική τάξη συρρικνώνεται και ο πλούτος συγκεντρώνεται σε λιγότερους και ολόένα πιο λίγους εκπροσώπους της. Έτσι είναι αρκετά εφικολο για την εργατική τάξη να αντιπαρατεθεί σαν οργανωμένο σύνολο ενάντια-της και να τη συντρίψει εγκαθιδρύοντας τη δική της Σοσιαλιστική κοινωνία. Γιώργος Ζαβρός

των να προτείνουν οτιδήποτε καλύτερο.

Το πρόβλημα βρίσκεται στο ότι όλες οι πολιτικές ηγεσίες αναζητούν λύση μέσα στον καπιταλισμό. Η καπιταλιστική δυναμική μπορεί να έχει ένα από δυο αποτελέσματα: είτε την εκμηδένιση της μίας από τις δυο κοινότητες είτε τη διχοτόμηση-διπλή ένωση. Για πολλούς λόγους η πρώτη πιθανότητα δεν είναι μεγάλη. Αναλύσαμε στο παρελθόν γιατί δεν είναι εύκολη ούτε η ολική κατάληψη της Κύπρου από τον Τουρκικό στρατό, ούτε μια στρατιωτική νίκη της Ελλάδας. Η πορεία του Κυπριακού οδηγείται στη δεύτερη δυνατότητα: είτε ακολουθηθεί η πορεία του ΑΚΕΛ για συνομιλίες και πάλι συνομιλίες, είτε της ΕΔΕΚ για «δυναμική εμπλοκή της Ελλάδας».

Για ν' ανακοπεί αυτή η πορεία χρειάζεται η αποφασιστική δράση της εργατικής τάξης. Αν η εργατική τάξη αγωνιστεί για να πάρει την εξουσία στα χέρια της το εθνικό ισοζύγιο σταματούν να έχουν οποιοδήποτε ρόλο. Και το ταξικό ισοζύγιο σήμερα είναι αντικειμενικά με το μέτρο των εργατών τόσο στην Κύπρο όσο και στην Ελλάδα - και πολύ σύντομα θα είναι και στην Τουρκία. Αυτό που λείπει είναι η αποφασιστικότητα από την ηγεσία των αριστερών κομμάτων. Λείπει η θέληση και η προοπτική να λύσουν το πρόβλημα μεταξύ τους τα ελληνοκυπριακά και τουρκοκυπριακά αριστερά κόμματα παραμερίζοντας τους αστούς που είναι το κύριο εμπόδιο για τη λύση. Αυτή είναι η προοπτική που απαιτούν οι περιστάσεις και θα την απαιτούν με ολόένα και πιο έντονο τρόπο.

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΧΟΥΝΤΑ ΚΑΤΡΑΚΥΛΑ

Η Οικονομική και πολιτική κρίση συνεχίζεται

Η σταθερότητα που χαρακτήριζε την πορεία της στρατιωτικής χούντας του Εβρεν στα 2 πρώτα χρόνια της θητείας της άρχισε να κλονίζεται. Οι βουλευτικές εκλογές, που οι στρατιωτικοί αναγκάστηκαν να προκηρύξουν το Νοέμβριο του 83 δεν ήταν παρα η αρχή ενός κατήφορου στον οποίο η Τουρκική Χούντα άρχισε να κατρακυλά. Μια σειρά απο γεγονότα που συνέβηκαν το τελευταίο εξάμηνο επιβεβαιώνουν ότι η κατρακύλα αυτή θα συνεχιστεί και το τέλος της δε θα είναι τίποτε άλλο παρά η τελική πτώση της τουρκικής χούντας.

Το 1980 η Ουάσιγκτον βλέποντας να επιδεινώνεται συνεχώς η κατάσταση στη Μέση Ανατολή, στις Αραβικές χώρες, στην Ασία και ενώ είχε ήδη χάσει την Περσία και το Αφγανισταν, αποφασίζει να δώσει σφινχτα στο άρμα της την Τουρκία. Εκτελεστής της απόφασης αυτής ήταν ο στρατηγός Εβρεν που ανέλαβε πραξικοπηματικά την εξουσία της χώρας. Από εδώ και μπρος αρχίζει η εκστρατεία για το ξεριζώμα της Δημοκρατίας. Η Χούντα προσπαθεί με κάθε τρόπο να φιώσει κάθε Δημοκρατική, Αριστερή ή Επαναστατική φωνή που ακούγεται μέσα στη χώρα. Η στρατιωτική κυβέρνηση εκπληρώνει τα καθήκοντα της προωθώντας και εγκρίνοντας όλο και περισσότερους αντιδημοκρατικούς νόμους για το τύπο, τα συνδικάτα, τις απεργίες, τις συγκεντρώσεις και τις πορείες. Οι συλλήψεις και οι εκτελέσεις μελών αριστερών οργανώσεων αυξάνονται με ραβδό με τη μέρα. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν γύρω στα 75 χιλ. φυλακισμένοι σε 590 τουρκικές φυλακές και 20 χιλ. σε στρατιωτικές φυλακές για «τρομοκρατικές ενέργειες». Τα δε βασανιστήρια που υφίστανται οι πολιτικοί κρατούμενοι είναι φριχτά και απάνθρωπα. Το κάψιμο των γεννητικών οργάνων με τσιγάρα, το ηλεκτροσόκ, το κρέμασμα από την οροφή των κελιών για μεγάλα χρονικά διαστήματα είναι απο τις πιο συνηθισμένες μέθοδους που χρησιμοποιούν οι Δήμες των τουρκικών φυλακών. Οι απεργίες πείνας στες οποίες κατέρχονται οι φυλακισμένοι για καλύτερη των συνθηκών διαβίωσης τους, έχουν γίνει μια καθημερινή φαινόμενη. Αρκετοί από αυτούς πεθαίνουν και πολλοί άλλοι μεταφέρονται στα Νοσοκομεία σε κωματώδη κατάσταση.

Η στρατιωτική χούντα του Εβρεν προσπαθεί ακόμη να εξοντώσει τον Κουρδικό λαό για να μην έχει δικαιώματα μειονότητας. Η αλαζονία των στρατιωτικών φτάνει στο αποκορύφωμα της με τις εκτελέσεις όσων παιδιών δεν αρνούνται την Κουρδική τους καταγωγή και να «δεχθούν» την τουρκική.

ΜΠΟΥΜΕΡΑΓΚ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

Οι βουλευτικές εκλογές του Νοέμβρη διεξήχθησαν κάτω από τις πιο αντιδημοκρατικές συνθήκες, μέσα σε μια ατμόσφαιρα γεμάτη απο απειλές, πιέσεις και περιορισμούς. Στις «εκλογές» αυτές, οι συνταγματάρχες επέτρεψαν μόνο σε 3 από τα 15 κόμματα να συμμετάσχουν, ενώ στέρησαν το δικαίωμα ψήφου σε 2 εκατ. ανθρώπους για να μείνουν και πάλι τελικά, δυσχερησμένοι απο τα τελικά αποτελέσματα. Ο Τουρκικός λαός δηλ. κατάφερε παρ' όλες τις αντιξοές συνθήκες, να μετατρέψει την εκλογική φάρσα των στρατιωτικών σε μπούμεραγκ. Οι μάζες έδειξαν την αντίδραση τους στη στρατιωτική διχτατορία μαυρίζοντας τον Τουρκόκω Σουνάλπ

(που υποστηρίχτηκε απο την χούντα) και ρίχνοντας τον ψήφο τους στον Οζάλ. Φυσικά, μόνο και μόνο σ' αυτό το λόγο (απο αντίδραση ενάντια στη χούντα) οφείλεται η νίκη του κ. Οζάλ και όχι στες απόψεις του για εκδημοκρατισμό της χώρας.

Πέντε μόνο μήνες μετα τις βουλευτικές εκλογές, έγινε το δεύτερο αναγκαστικό βήμα απο μέρους της χούντας για εκδημοκρατικοποίηση. Ο Εβρεν και η κυβέρνηση του Οζάλ αναγκάστηκαν στες 25 του Μάρτη, να προχωρήσουν στες εκλογές των τοπικών οργάνων, γιατί αν εδιόριζοντο αντι να αναδειχθούν τα όργανα αυτά, η δυσφορία τόσο στο εσωτερικό της χώρας όσο και στο εξωτερικό θα ήταν πολύ μεγάλη. Το δίδυμο Εβρεν—Οζάλ, κάτω απο την πίεση του λαού κι απο την ανάγκη επίδειξης «δημοκρατίας» στο εξωτερικό επέτρεψε σε άλλα 3 κόμματα να συμμετάσχουν στες τοπικές εκλογές. Έτσι δώθηκε άλλη μια ευκαιρία στο τουρκικό λαό να δώσει ακόμα ένα χτύπημα στη χούντα. Πραγματικά τα αποτελέσματα των κοινοτικών εκλογών αποτέλεσαν κι αυτά ένα σοβαρότερο πλήγμα για τη χούντα του Εβρεν. Κύριο χαρακτηριστικό κι αυτών των εκλογών ήταν η καταπίεση, οι απειλές και ο εκφοβισμός. Παρόλες τις απειλές εκατομμύρια ψηφοφόροι απηύρισαν τις πιέσεις και υποστήριξαν τα κόμματα της αντιπολίτευσης, αποκαλύπτοντας έτσι την ύπαρξη μιας πολυ ισχυρής αντιπολίτευσης έξω απο τη βουλή. Οι εκλογές αποδείξαν καθαρά πως η χούντα δεν έχει κανένα λαϊκό έρεισμα και φανέρωσαν πόσο ασταθής παραμένει το καθεστώς στη χώρα.

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΣΕ ΒΑΘΕΙΑ ΚΡΙΣΗ

Η κρίση του 79 ακολουθήθηκε απο μια ανάκαμψη στην περίοδο 80—82 (με το Μονεταριστικό μοντέλλο που πρόσφεραν στη Τουρκία το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο σε συνεργασία με τον ΟΟΣΑ και άλλες Διεθνείς Τράπεζες) για να ξαναμπει και πάλι η Τουρκική οικονομία σε μια νέα κρίση αρχές του 83.

Το Μονεταριστικό μοντέλλο που πρόσφεραν οι «εμπειρογνώμονες» της οικονομίας σ'γουρα δεν ήταν θαυματούργος — το μοντέλλο αυτό ναυάγησε στη Λ. Αμερική απο καιρο. Η κατάρρευση γι' ακόμα μια φορά του μοντέλλου αυτού, συνέτριψε ταυτόχρονα και τις ψευδαισθήσεις των υποστηρικτών του που πίστευαν και ισχυρίζονταν ότι η Τουρκία θα αποτελέσει το πιο πειστικό παράδειγμα για το πως ένα αναπτυσσόμενο κράτος ξεπερνά μια βαθειά κρίση.

Οι ειδικοί εισηγήθηκαν στη Τουρκία, νέα ψηλά δάνεια (και φρόντισαν να της τα εξασφαλίσουν μια και ήταν δύσκολο να βρει απο μόνη της η Τουρκία άλλους δανειοδότες) με σκοπό να στηθούν βιομηχανίες εξαγωγών, μια και οι εξαγωγές

της περιορίζονταν σε γεωργικά και ανεπεξέργαστα προϊόντα. Το τίμημα όμως της αύξησης των εξαγωγών στη περίοδο 80—82 ήταν βαρύ για τον Τουρκικό λαό:

- Η εξοικονόμηση κεφαλαίου απο τους μισθούς, των εργαζομένων που οι στρατηγοί και ξένοι οικονομικοί παράγοντες επέβαλαν με διχτατορικό τρόπο είχε σαν αποτέλεσμα να χάσει το 1/3 τη αξία της η αγοραστική δύναμη του μισθού των εργαζομένων. Το «μικρότερο καλάθι της νοικοκυρας» στοιχίζει τόσο πολλά που για τους εργαζομένους σημαίνει εξαθλίωση και πείνα.
- Δεν παρουσιάστηκε αύξηση στη παραγωγή των προϊόντων ενώ αυξήθηκαν οι εξαγωγές επειδή είχε περιοριστεί η ντόπια κατανάλωση και τα κόστη παραγωγής λόγω πτώσης των μεροκαμάτων.
- Η ανάγκη για αύξηση των εξαγωγών, πίεσε τις τιμές των βιομηχανικών προϊόντων κάτω του κόστους, με αποτέλεσμα χιλιάδες μικρομεσαίοι να μην κατορθώσουν να επιβιώσουν και τα κέρδη να συσσωρεύονται σε λίγα χέρια.
- Το 1982 χρεωκόπησαν 300 εταιρείες αποκλειστικά εισαγωγικές ενώ πάμπολλες μικρές επιχειρήσεις καταβροχθίστηκαν απο μεγάλες εταιρείες.
- Εξουγχρονισμός των μέσων παραγωγής στις αγροτικές περιοχές άφησε ένα στρατό ανέργων, πρώην αγροτών μικρών μονάδων ή αγροτικών εργατών. Οι πρώην μικρομεσαίοι των επαρχιών, και οι αγρότες ξεχύθηκαν στες αρχές του 81 προς τις μεγάλες πόλεις σ' ένα τρελλό κυνηγητό για δουλειά πράγμα που ανάγκασε τη στρατιωτική χούντα να απαγορεύσει αυτήν τη κίνηση. Η ανεργία κτυπά την χώρα ανελέητα. Το 1/5 του ενεργού πληθυσμού (3.6 εκατ.) είναι σήμερα άνεργοι, σύμφωνα με τις επίσημες πηγές.

- Το εθνικό εισόδημα κατά κεφαλή έχει πέσει στα 800 δολ. σε σύγκριση με 1.446 που ήταν το 1979.
- Το έλλειμμα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών διπλασιάστηκε και έφτασε στο τέλος του 83 τα 2 δισεκ. δολ.
- Το εξωτερικό χρέος της Τουρκίας έχει ξεπεράσει τα 16 δισεκ.

Με την άνοδο του Οζάλ στην πρωθυπουργία, «πρωτεργάτη του αγώνα εναντίον του πληθωρισμού» και συνεχιστή του οικονομικού προγράμματος του 80, οι αυξήσεις των τιμών παίρνουν τρομακτικές διαστάσεις. Η τιμή του σιταριού αυξήθηκε κατά 29.5% προκαλώντας ανάλογη αύξηση στην τιμή του ψωμιού που αποτελεί βασικό στοιχείο διατροφής. Τα φάρμακα ανατιμήθηκαν κατά το 1/4 της τιμής τους, ενώ η τιμή των τηλεφωνημάτων στες 3 μεγάλες πόλεις

Αγκυρα, Κων/πολη και Σμύρνη διπλασιάστηκε. Και ένα σωρό άλλες αυξήσεις όπως στη ζάχαρη, τσάι, τα μεταφορικά με τρένο, κλπ. Οι «ιλιγγιώδεις» αυτές αυξήσεις δεν αποτελούν για την κυβέρνηση παρα «απόλυτα αναγκαία διορθωτικά μέτρα» χωρίς τα οποία ο αγώνας κατά του πληθωρισμού, που αποτελεί την απόλυτη προτεραιότητα, δε θα μπορούσε να διεξαχθεί με επιτυχία.

ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Είναι φανερό πως ο Τουρκικός λαός με τα βαριά κι αλυτα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα του θα στραφεί στην αναζήτηση νέων διεξόδων και προοπτικών μακριά απο τα σημερινά κόμματα — μαριονέττες που μέχρι σήμερα παίζουν το ρόλο, που τους έταξε ο Εβρεν.

Η επιτυχία της Τουρκικής Αριστερας θα εξαρτηθεί απο το πόσο θα καταφέρει να προβάλει το δικό της ανεξάρτητο ταξικό πρόγραμμα πάλης τόσο ενάντια στη χούντα, όσο και ενάντια στο ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα.

Αντλώντας ραθήματα από τα λάθη του παρελθόντος η Τουρκική Αριστερα θα πρέπει να καθορίσει ένα υγιές Σοσιαλιστικό πρόγραμμα που θα κερδίζει τις πλατειές μάζες στον αγώνα για ανατροπή της χούντας αλλά και του καπιταλιστικού συστήματος, στον αγώνα για εργατική εξουσία και Σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της

κοινωνίας, θα πρέπει αυτο το πρόγραμμα να εξηγήσει πως μόνο μέσα σε μια σοσιαλιστική κοινωνία θα υπάρξει πραγματική και ολοκληρωμένη δημοκρατία. Ακόμα θα πρέπει να εξηγήει υπομονετικά και επίμονα πως οποιοσδήποτε θεραπεία κι αν προσφέρουν οι αστοί για την αρρωστημένη οικονομία της χώρας, το μόνο που ίσως να καταφέρουν θα είναι μια προσωρινή ανάρρωση που θα βυθίσει αργότερα την Τουρκία σε μια πιο βαθειά κρίση, και πως η μόνη διέξοδος είναι ο δρόμος προς το σοσιαλισμό.

Αυτή την περίοδο που το κράτος μ' όλη του τη «μεγαλοπρέπεια» καταπιέζει το λαό, τώρα που η χώρα είναι βυθισμένη στην αθλιότητα και την ανεργία, τώρα που η λαϊκή αντίδραση ωριμάζει, δε θα είναι απραγματοποίητο όραμα η καρποφόρηση ενός τέτοιου προγράμματος και το αγκάλιασμα του απο τις μάζες των εργαζομένων.

Τυχόν αδυναμία της Αριστερας να προβάλει ανεξάρτητο πρόγραμμα για την εργατική τάξη κι ο περιορισμός του προγράμματος και αστικοδημοκρατικά καθήκοντα και πολιτική θα αποστερήσει την εργατική τάξη απο τις δυνατότητες που έχει να ανατρέψει το στρατιωτικό καθεστώς και να προχωρήσει ταυτόχρονα στην εγκαθίδρυση της δικής της εξουσίας.

ΔΙΕΘΝΗ

ΕΛΛΑΔΑ: ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΑΣΟΚ — ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ

Ανοίγεται νέα περίοδος ταξικής αναμέτρησης

Οι Ευρωεκλογές που θα γίνουν στις 17 του Ιούνη βρίσκουν το εργατικό κίνημα και τους αστούς να εγκαινιάζουν μια νέα περίοδο ταξικής αναμέτρησης.

Από τα αποτελέσματα των Ευρωεκλογών θα εξαρτηθεί η πορεία των γεγονότων την αμέσως επόμενη περίοδο όπου θα επακολουθήσουν δυο ακόμη εκλογικές συγκρούσεις. Αυτή της εκλογής προέδρου σε λίγους μήνες και αυτή των γενικών εκλογών για ανά-

Οι Ευρωεκλογές που γίνονται φέτος (χαρακτηρίζονται από όλες τις πλευρές σαν οι πιο πολιτικοποιημένες). Φέρνουν την εργατική τάξη και τους αστούς σε σκληρή αναμέτρηση όπου τα περιθώρια ανοχής και των δυο τάξεων στενεύουν σημαντικά λόγω της βαθιάς κρίσης του Ελληνικού καπιταλισμού. Απόδειξη του πιο πάνω είναι το απεργιακό κίνημα τους 4 πρώτους μήνες του 84 παρά το ότι δόθηκε η Αυτόματη τιμαριθμική αναπροσαρμογή, παρά τις συμφωνίες Κ.Κ.Ε. - ΠΑΣΟΚ για φρενάρισμα των αγωνιστικών διεκδικήσεων των εργαζομένων, παρά τους συμβιβασμούς της ΓΣΕΕ προς την εργοδοσία.

Αξίζει να αναφερθεί ότι το πρώτο τετράμηνο του 84 (σύμφωνα με επίσημα στοιχεία) απέργησαν 1,683,000 εργαζόμενοι ενώ ολόκληρο το 83 απέργησαν μόνο 1,687,000. Αποκορύφωμα όλων αυτών των κινητοποιήσεων ήταν η απεργία στα ναυπηγεία του Σκαρामαγκά, με 5000 εργάτες μετά από 27 χρόνια. Τα τελευταία δέκα χρόνια οι απεργοί μετρούν γύρω στα 16 με 17 εκατ. που σημαίνει ότι η εργατική τάξη στο σύνολο της κατέβηκε σχεδόν μέχρι και δέκα φορές απεργία.

Με τις κινητοποιήσεις του τελευταίου 4μήνου, το εργατικό κίνημα οπλισμένο με τις εμπειρίες του παρελθόντος, με το ηθικό που του δίνει η πρόσφατη νίκη του στις εκλογές του Οκτώβρη, όπου έβγαλε σαν δική του κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ συνεχίζει την ανοδική του πορεία σπρώχνοντας τις ηγεσίες του και δείχνοντας τους το δρόμο προς το σοσιαλισμό, ξεπερνώντας εμπόδια που η ίδια η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ προσπάθησε να βάλει (π.χ. το άρθρο 4) παίρνοντας πλειοψηφία στις εργατικές συνελεύσεις με 60-70%.

Αυτές οι γιγάντιες κινητοποιήσεις των εργαζομένων έρχονται να γίνουν σε συνθήκες έστω αναμικτής διεθνούς οικονομικής ανάκαμψης για το 83-84 που όμως ο καθυστερημένος Ελληνικός καπιταλισμός αδυνατεί να εκμεταλλευτεί.

Έτσι συνεχίζει η Ελληνική οικονομία, να έχει τον πιο ψηλό ρυθμό πληθωρισμού από όλες τις χώρες της ΕΟΚ με ποσοστό 20%, με την ανεργία να υπερδιπλασιάζεται από το 79 που μετρούσε 160 χιλ. ανεργούς και σήμερα να ξεπερνά τις 350 χιλ. ποσοστό 10%.

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΕΓΓΥΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ

Μπροστά σ' αυτά τα αδιέξοδα που έχει οδηγήσει ο καπιταλισμός στην Ελλάδα αντί που η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ να στηριχτεί στους εργάτες προσπαθεί να συμβιβαστεί τα ασυμβίβαστα ταξικά συμφέροντα. Ωστόσο η λογική της στήριξης

της «ιδιωτικής πρωτοβουλίας» την αναγκάζει να κάνει ολοένα και μεγαλύτερες παραχωρήσεις στους βιομήχανους και λιγότερες στους εργάτες, τους αγρότες και μικρομεσαίους. Σαν αποτέλεσμα η πολιτική αυτή απαγορεύει τους εργαζόμενους, φθείρει το ΠΑΣΟΚ και το μπλοκ της αλλαγής.

Δίνει μ' αυτό το τρόπο τα περιθώρια στους αστούς και στο κόμμα τους τη Ν.Δ. να ανασυντάσσονται και να προετοιμάζονται για την αντιμετώπιση τους. Είχαμε την πρόσφατη επίθεση των βιομηχάνων, ενάντια στη κυβέρνηση κατά τη διάρκεια της γενικής Συνέλευσης του Συνδέσμου εργοδοτών και βιομηχάνων ενάντια στον Υπουργό Εθνικής Οικονομίας που εκπροσωπούσε την κυβέρνηση, που εξερράγη με τις αποδοκιμασίες «αίσχος» και με δυνατά ειρωνικά επιφωνήματα «ου», «έξω» κ.λ.π.

Οι αστοί παρά τις παροχές, τα κίνητρα και τις κολακείες της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ δεν πρόκειται ποτέ να το εμπιστευτούν γιατί ξέρουν ότι το στηρίζει το πανίσχυρο εργατικό κίνημα (το 81 η αριστερά πήρε το 60%) που σήμερα φτάνει σε αριθμούς αλλά και οργάνωση σε τρομακτικά επίπεδα. (Το 81 οι συνδικαλισμένοι εργάτες ήταν περίπου 280.000. Σήμερα έχουν ξεπεράσει τις 600.000 σύμφωνα με τη ΓΣΕΕ όπου στα 500 μεγαλύτερα εργοστάσια που ελέγχουν σχεδόν όλη τη βιομηχανία με 200 χιλ. εργάτες το ποσοστό των συνδικαλισμένων εργατών ανέρχεται στο 80-100%!!)

Οι λόγοι που η Αστική τάξη ανέχεται σήμερα την κυβέρνηση είναι μόνο και μόνο γιατί δεν μπορεί ακόμα να την συντρίψει όπως έκαμε το 65-67 λόγω ακριβώς της δύναμης του εργατικού κινήματος όπως φάνηκε στις απόπειρες για πραξικόπημα που γίνανε τον Ιούνη του 1982 και πρόσφατα τον Φλεβάρη του 83.

ΤΟ 1ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ-ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΘΕΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Το 1ο Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ που τελικά έγινε με καθυστέρηση 10 χρόνων με το αιτιολογικό ότι το «κίνημα» είναι ανώριμο (αυτό το κίνημα που το 13% το έκανε 25% και το 81 48%) έδειξε από την μια τον έντονο προβληματισμό της βάσης για τις επιλογές της ηγεσίας του και από την άλλη τις διαθέσεις της βάσης να παλαίψει μέσα από το κόμμα, που η ίδια έκτισε κι έσπρωξε στην κυβέρνηση, για να γίνει το ΠΑΣΟΚ οργάνωση

δείξει νέου κοινοβουλίου το πολύ σε ένα χρόνο.

Αυτές οι αναμετρήσεις που προβλέπεται να πάρουν τη μορφή έντονης ταξικής αντιπαράθεσης θα καθορίσουν σε μεγάλο βαθμό τη πορεία του εργατικού κινήματος για τα επόμενα 3 με 4 χρόνια που προβλέπεται να είναι καθοριστικές για την πορεία προς το Σοσιαλισμό.

εξουσίας στη πάλη ενάντια στο κεφάλαιο και για πραγματική εργατική εξουσία.

Παρά τις χιλιάδες διαγραφές Αριστερών αγωνιστών και μαχητών εργατών από την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ τα τελευταία χρόνια, παρά τους συνεχείς διορισμούς έμπειρων στις διάφορες επιτροπές στα διάφορα επίπεδα τους κομματικού μηχανισμού, παρά τις διάφορες μανούβρες, διώξεις κ.λ.π. ενάντια στα αριστερά στελέχη της βάσης εντούτοις η αριστερά κατάφερε όχι μόνο να στείλει τους αντιπροσώπους της στο συνέδριο αλλά και να στείλει στέλεχη της στην ίδια τη Κ.Ε.

Η εισήγηση της Κ.Ε. που κατέβηκε στη βάση μόνο 1 1/2 μήνα πριν από το συνέδριο (σύμφωνα με το καταστατικό έπρεπε να κατεβεί 4 μήνες πριν το συνέδριο) καταψηφίστηκε στο σύνολο της από το 95% των τοπικών οργανώσεων ή έκαναν τέτοιες προτάσεις που την άλλαξαν ολοκληρωτικά.

Στις μοναρχιακές και τομεακές συνελεύσεις (δευτεροβάθμια όργανα των κλαδικών οργανώσεων) ήταν εξίσου έντονος ο προβληματισμός και η κριτική.

Από τον τομέα των εργοστασιακών έγινε καταγγελία για τον Δασκαλάκη (Υπεύθυνο του Συνδικαλιστικού του ΠΑΣΟΚ) ότι επαζάρενε και έσπαζε τις απεργίες, π.χ. είπε στους κλωστοϋφαντουργούς να κάνουν απεργία με αντάλλαγμα να υπογράψει το ΚΚΕ τη σύμβαση στην Εθνική Τράπεζα.

Συνδικαλιστές κατάγγειλαν ότι παραοργάνωση του ΠΑΣΟΚ τους εκβιάζει να σπάσουν τις απεργίες με απειλές, με ταθέσεις, απολύσεις κ.λ.π.

Στην προσπάθεια ν' απαντήσει η ηγεσία στο ζήτημα του Καραμανλή είπε ότι δεν χαρίζει τον Καραμανλή στην Αστική τάξη και πήρε την απάντηση από τη βάση: να το βάλουμε στο κόμμα και στην οργανωτική επιτροπή του συνεδρίου.

Όταν ρωτήθηκε η ηγεσία γιατί δεν ανοίγει το φάκελλο της

Κύπρου η απάντηση που δόθηκε ήταν ότι θάπρεπε να τον είχαμε ανοίξει από το 81, αλλά αφού δεν τον ανοίξαμε δεν μπορούμε να τον ανοίξουμε τώρα γιατί θα δώσει προσχήματα στον Ντενκκίτς τώρα με την ανακήρυξη κράτους, για τα εγκλήματα που έκανε η χούντα και θα είναι εις βάρος της υπόθεσής μας. (Ας θυμηθούμε τι έλεγε ο Παπανδρέου πολύτερα που καλούσε την δεξιά να ανοίξει το φάκελλο. Η δεξιά απαντούσε ότι θα βλάψει την εθνική ενότητα και συμφέροντα ο δε Παπανδρέου ρωτούσε: «Είναι προτιμότερο να είναι ανάμεσα μας οι εθνικοί μειοδότες, αυτό εξυπηρετεί το εθνικό συμφέρο;»)

Σε κατηγορίες της ηγεσίας ότι οι προτάσεις της βάσης απήχουν απόψεις από άλλες ομάδες: όπως Τροτσκιστές κι «εξέκίνημα» (Μαρξιστική τάση του ΠΑΣΟΚ) τους γιουχαΐζαν τα μέλη και στέλεχη φωνάζοντας ότι «έχουμε χορτάσει από ταμπέλες, θέλουμε πολιτική αντιπαράθεση».

Το ίδιο έντονη ήταν και η κριτική και στο ίδιο το Συνέδριο όπου το κέντρο βάρους από την Αριστερά ρίχτηκε σε ζητήματα όπως κοινωνικοποιήσεις, σύνταγμα, Καραμανλής, ΕΟΚ, ΝΑΤΟ.

Καυστική ήταν η κριτική όσον αφορά την πολιτική της στήριξης στην ιδιωτική πρωτοβουλία.

Τα βασικά ερωτήματα ήταν: «Μας λέγατε παλιότερα ότι η ιδιωτική πρωτοβουλία είναι ο ακρογωνιαίος λίθος του καπιταλιστικού συστήματος. Τώρα μας λέτε ότι στηρίζομαστε στην ιδιωτική πρωτοβουλία, δηλαδή στηρίζομαστε στο καπιταλιστικό σύστημα;»

Σύντροφος από την Κρήτη ρωτά:

«Τι μας λέτε πως θα πάμε στο Σοσιαλισμό με ατομική ιδιοκτησία. Αν δεν πάρουμε τα εργοστάσια πως θα πάμε στο σοσιαλισμό. Και άμα δεν τα δώσουμε, με το μαχαίρι». Χαρακτηριστικές ήταν οι αντιδράσεις των συνέδρων στις αυθαι-

ρεσίες του προεδρείου που δεν έβαλε προτάσεις και ψηφίσματα αριστερών συντρόφων σε ψηφοφορία, με αποκορύφωμα τη μομφή που έγινε στο προεδρείο και συσπείρωσε 300 ψήφους.

Μέλος της Κ.Ε. που για ενόητους λόγους κρατάει την ανωνυμία του κατάγγειλε ότι η εφορευτική επιτροπή έβαλε σταυρούς σε πρόσωπα που είχε προτείνει ο Α. Παπανδρέου. Χαρακτηριστικό ότι ο Γιαννόπουλος, Υπουργός Εργασίας, βγήκε τέταρτος από το τέλος, 137ος στη σειρά.

Ας σημειωθεί ότι τα αποτελέσματα βγήκαν μετά ενάμιση μέρα ενώ υπήρχε ηλεκτρονικός υπολογιστής που δεν χρησιμοποιήθηκε σκόπιμα και μπορούσε να τα βγάλει σε λίγες ώρες.

Ας σημειωθεί ότι οι 600 από τους 2.500 συνέδρους ήταν διορισμένοι από την ηγεσία. Ψήφισαν δε αντικαταστατικά και τα άτομα της περιφρούρησης.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ ΣΕ ΣΟΣ. ΕΥΡΩΠΗ

Όσα συνέβηκαν κατά την προσυνεδριακή περίοδο και στο ίδιο το συνέδριο όσο και τα γεγονότα των εργατικών κινητοποιήσεων του τελευταίου 4μήνου μας δείχνουν την τεράστια δύναμη, προβληματισμό και διάθεση του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα αλλά και παγκόσμια να προχωρήσει να συντρίψει την αντίδραση της αστικής μειοψηφίας και να πάρει στα χέρια του την εξουσία.

Μας δείχνουν όμως ταυτόχρονα και την έλλειψη εμπειροσύνης σ' αυτή τη δύναμη από την ίδια την ηγεσία αυτού του κινήματος.

Αποδεικνύεται μέσα από όλα αυτά τα γεγονότα ότι αυτοί που δεν είναι ώριμοι για να προχωρήσει η αλλαγή είναι οι ηγέτες και όχι οι εργάτες.

Η περίοδος που ξανοίγεται μπροστά μας θα είναι περίοδος ταξικών αγώνων ενάντια στα σχέδια της αστικής τάξης που αρχίζει να σηκώνει κεφάλι.

Γι αυτό χρειάζεται η Εργατική τάξη να οπλιστεί με ένα ξεκάθαρο σοσιαλιστικό πρόγραμμα.

Ταυτόχρονα η εργατική τάξη χρειάζεται να χέσει τις γραμμές της ενωμένες όταν θα δίνει τη μάχη.

Με αυτή την έννοια πιστεύουμε ότι μια ανοικτή συνεργασία του ΠΑΣΟΚ με το Κ.Ε.Ε. στη δράση, από την ηγεσία μέχρι τη βάση, σ' όλα τα επίπεδα, πάνω σε ένα πρόγραμμα σοσιαλιστικών μέτρων θα ενθουσιάσει όλο το εργατικό κίνημα και θα ανοίξει το δρόμο για το σοσιαλισμό. Το ΠΑΣΟΚ μπροστά στις ερχόμενες Ευρωεκλογές χρειάζεται να προβάλει και να επιδιώξει την συνεργασία των Σοσιαλιστικών, Σοσιαλδημοκρατικών και κομμουνιστικών κομμάτων της Ευρώπης αλλά πάνω σε ένα ταξικό Σοσιαλιστικό πρόγραμμα δράσης ενάντια στην ανεργία, τον πληθωρισμό, για μια Σοσιαλιστική Ελλάδα μέσα σε μια Σοσιαλιστική Ευρώπη.

Ανταπόκριση από την Αθήνα
Επιμέλεια: ΜΑΖΟΣ

«Βρετανία — Αστυνομικό Κράτος 1984»!

Η ΘΑΤΣΕΡ ΚΗΡΥΤΤΕΙ ΤΑΞΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ

Οι Βρεττανιοι εργάτες στην αντεπίθεση με πρωτεργάτες τους μαρξιστές

Ενώ η απεργία των ανθρακωρύχων στην Βρετανία η πιο σημαντική απεργία των τελευταίων δεκαετιών μπαίνει στον 4ο μήνα η ταξική αναμέτρηση αρχίζει να παίρνει αιματηρές διαστάσεις. Οι επιθέσεις, οι συλλήψεις, οι τραυματισμοί κι οι ανακρίσεις απεργών έχουν γίνει καθημερινό χαρακτηριστικό φαινόμενο.

Στην διαδήλωση 40.000 απεργών και των οικογενειών τους στο Μάνσφιλντ έφιπποι αστυνομικοί επέμβηκαν ενώ διαλυόταν ήσυχα η διαδήλωση και χτύπησαν άγρια γυναίκες και παιδιά με γκλομπς. Το ότι η αστυνομία άρχισε «να τα χάνει» φάνηκε κι από το γεγονός της σύλληψης του ηγέτη των 186.000 ανθρακωρύχων Άρθουρ Σκάργκιλ ενώ βρισκόταν σε πικετοφορία έξω από ανθρακωρυχείο. «Βρετανία — Αστυνομικό Κράτος 1984» φώναζε ενώ συλλαμβανόταν ο Σκάργκιλ. Το μήνυμά του έφτασε μέσω της Τ.Β. όχι μόνο στις Βρετανικές μάζες αλλά και έξω από τη Βρετανία (μέχρι και το ΡΙΚ).

Κι η καταγγελία του δεν αποτελεί μεγάλη υπερβολή. Η Θάτσερ κινείται παραγδαία στην επιβολή ενός βοναπαρτιστικού κράτους. Οι αποφάσεις παίρνονται συνεχώς από λιγότερους εγκεφάλους — κάποτε από το δικό της μόνο — χωρίς καν να ρωτάται το υπουργικό Συμβούλιο και σίγουρα μακριά από τον έλεγχο του κοινοβουλίου.

Σοβαρό μειονέκτημα για την απεργία παραμένει η επιμονή μέρους των ανθρακωρύχων (στο Νότιγχαμ) να παραμένουν στις δουλειές τους.

Η Μαρξιστική πτέρυγα του Εργατικού κόμματος που βρίσκεται στην πρωτοπορεία των «ιπταμένων πικετοφόρων» και στην οργάνωση της οικονομικής κι άλλης αλληλεγγύης προς τους απεργούς υποστηρίζει την διεξαγωγή μιας αποφασιστικής καμπάνιας αδελφικής πληροφόρησης των ανθρακωρύχων που εργάζονται με επισκέψεις από σπίτι σε σπίτι. Το κέρδιμα τους στην απεργία θα δημιουργήσει 100 φορές πιο ευνοϊκές συνθήκες για γενίκευση της απεργίας.

Ήδη η υποστήριξη που παίρνουν οι ανθρακωρύχοι είναι εξαιρετική περιλαμβανομένης της Γενικής Απεργίας στη Σκωτία. Το Εργατικό Κόμμα για παράδειγμα κάλεσε, μετά από πρόταση του Μαρξιστή ηγέτη της Σοσιαλιστικής Νεολαίας, όλα τα μέλη του κόμματος να δίνουν 50 πέννες τη βδομάδα για τους απεργούς.

Σ' ολόκληρη τη χώρα γίνονται συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις και έρανοι σε πρωτοφανή κλίμακα για τη μεταπολεμική Βρετανία.

Μέσα στην αδυναμία της δεξιάς ηγεσίας του Κογκρέσσου των Συνδικάτων (TUC) είτε να φρενάρει τις απεργίες είτε να αντιμετωπίσει την άγρια επίθεση της Θάτσερ ο Γεν. Γραμματέας Λεν Μάρρεϋ (της δεξιάς πτέρυγας) αποφάσισε να παραιτηθεί.

Αυτό γίνεται σε μια εποχή εντόνου αναβρασμού μέσα στα συνδικάτα όπου η νεολαία και οι μαρξιστές άρχισαν να παίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο. Μια ένδειξη της μεταμόρφωσης που συντελείται στα συνδικάτα ήταν και η τεράστια επιτυχία που είχε

η διοργάνωση Συνδιάσκεψης της ενωμένης αριστεράς που καλέστηκε με πρωτοβουλία των Μαρξιστών του εργατικού κόμματος που συσπειρώνονται γύρω από την εφημερίδα Μιλταντ.

Στο Συνέδριο που έγινε τέλος του Μάρτη επήραν μέρος 2.200 καλεσμένοι συνδικαλιστές αντιπρόσωποι που καταδίκασαν την ανίκανη δεξιά ηγεσία του Κογκρέσσου κι έβαλαν μπροστά ένα μαχητικό πρόγραμμα δράσης. Οι Απεργιοί ανθρακωρύχοι έκαναν έντονη την παρουσία τους στη Συνδιάσκεψη, όπως και στο Συνέδριο της Σοσιαλιστικής Νεολαίας (που ελέγχεται απόλυτα από τους Μαρξιστές) που έγινε στα μέσα του Απριλίου.

Η ένταση της ταξικής πάλης στη Βρετανία έχει αρχίσει να καταρρακώνει τη δημοτικότητα της Θάτσερ.

Έτσι, στις εκλογές για την τοπική Αυτοδιοίκηση που έγιναν στις αρχές του Μάη οι συντηρητικοί έπαθαν μια πραγματική πανωλεθρία, χάνοντας παντού — ιδιαίτερα χάνοντας την τοπική διοίκηση όλων των πόλεων ακόμα και σε μερικές κομπούλεις όπου ζουν κύρια μεσοαστοί.

Ένα από τα πιο σημαντικά αποτελέσματα ήταν και το κέρδιμα απόλυτης πλειοψηφίας από την αριστερή πτέρυγα του εργατικού κόμματος στο Λίβερπουλ (όπως και στο Μάντσεστερ και άλλου). Η σημασία του αποτελέσματος αυτού βρίσκεται στο γεγονός ότι το τοπικό συμβούλιο της Λίβερπουλ αρνείται να υλοποιήσει τους προϋπολογισμούς της Θάτσερ για το Λίβερπουλ που προνοούν περικοπές, κλείσιμο κοινωνικών υπηρεσιών κι απώλεια χιλιάδων θέσεων (πριν λίγες βδομάδες μπουκοταρίστηκε στον αγώνα της από 6 συμβούλους της δεξιάς πτέρυγας του εργατικού Κόμματος) η αριστερή πτέρυγα με πρωτεργάτες τους Μαρξιστές συμβούλους. (Το Εργ. Κόμμα του Λίβερπουλ ελέγχεται από τους Μαρξιστές) θα συνεχίσει μέχρι τέλος του αγώνα που άρχισε ελπίζοντας να τραβήξει με το μέρος της και τα συμβούλια των άλλων πόλεων σε ένα συνδυασμένο αγώνα — σύνδεμένο με τους ανθρακωρύχους και το υπόλοιπο εργατικό κίνημα — ενάντια στη Θάτσερ.

Η υποστήριξη που έχει κερδίσει το Δημοτικό Συμβούλιο είναι πραγματικά πρωτοφανής. Στις 29 του Μάρτη έγινε στο Λίβερπουλ μια από τις μεγαλύτερες τοπικές Γενικές Απεργίες στην ιστορία της Βρετανίας. Η πόλη παράλυσε κυριολεκτικά. Ένα ζωντανό πλήθος των 50.000 αποθέωσε το Δημοτικό Συμβούλιο και διαδήλωσε την αποφασιστικότητα του να σταθεί δίπλα στο Συμβούλιο μέχρι να γονατίσει η Θάτσερ.

Το βρετανικό προλεταριάτο βγαίνει από την εποχή της ταξικής ηρεμίας και μπαίνει αποφασιστικά στο δρόμο της κατάχτησης των οργανώσεων και των κομμάτων από τα χέρια των δούρειων ίππων της αστικής τάξης, στο δρόμο της επανάστασης και του σοσιαλισμού.

Δώρος Μ.

50,000 εργαζόμενοι μπροστά στο δημαρχείο του Λίβερπουλ. Ο Θατσερισμός δεν θα περάσει!

Το Γερμανικό προλεταριάτο σε πρωτοφανείς κινητοποιήσεις

Ο μεγαλειώδης απεργιακός χειμαρρός που ξέσπασε στη Δυτική Γερμανία τον Μάιο για την καθιέρωση των 35 ωρών εργασίας χωρίς μείωση στες απολαβές, με αποκορύφωμα τη μαχητική διαδήλωση 200—250 χιλιάδων εργατών μετάλλου στη Βόννη στις 28/5 αποτελούν σημάδια του ανοίγματος μιας εντελώς νέας εποχής για το Γερμανικό και γενικά το Ευρωπαϊκό προλεταριάτο.

Ο αγώνας για το 35ωρο στην Ευρώπη συνδιασμένοι με τον αγώνα στις ΗΠΑ για 32 ώρες εργασίας αρχίζει να μετατρέπεται σε κύρια αιχμή του παγκόσμιου προλεταριάτου που μαστίζεται από τη μαζική ανεργία.

Η ανεργία στην ίδια τη Γερμανία έχει φτάσει τα 10% δηλ. 2.4 εκατομμύρια. Η μείωση των ωρών εργασίας στις 35 ώρες θα δημιουργήσει 1.1 εκατ. δου-

Λουντι, BMW, Πόρσε; Όπελ και Φολκσβάγκεν.

Έντρομη η Γερμανική αστική τάξη προχώρησε σύμφωνα με το περιοδικό «Στερν» σε στρατιωτικές ασκήσεις προετοιμασίας για εμφύλιο πόλεμο στις οποίες χρησιμοποιήθηκαν βαριά πυροβόλα και χειροβομβίδες για ν' αντιμετωπιστούν υποτιθέμενες «ομάδες εξτρεμιστών» κατά τη διάρκεια εξέγερσης που «σημειώνεται στη Δυτ.

Αποψη της συγκέντρωσης 200.000 απεργών στη Βόννη.

Στην πρωτοπορεία των πρωτοφανών απεργιακών αγώνων βρίσκεται το συνδικάτο I.G. Μεταλλ (εργάτες Μετάλλου) το οποίο με τα 2,6 εκατ. εργάτες μέλη του είναι το μεγαλύτερο συνδικάτο στη Δυτική Ευρώπη.

Η Δυτ. Γερμανία είναι η μεγαλύτερη οικονομία στον κόσμο μετά τις ΗΠΑ, τη Σοβ. Ένωση και την Ιαπωνία. Είναι η δεύτερη πιο μεγάλη οικονομία στις εξαγωγές μετά τις ΗΠΑ και η πιο σημαντική στη Δυτ. Ευρώπη.

Είναι γι' αυτό που οι εργάτες όλου του κόσμου έχουν στρέψει το βλέμμα τους στις πανίσχυρες μεραρχίες του Γερμανι-

λίας. (Η μείωση κατά 1 ώρα στη Γαλλία διέσωσε 150.000 δουλειές).

Οι απεργίες κινδυνεύουν, σύμφωνα με τους Φινάνσιαλ Τάιμς, να φρενάρουν την μικρή οικονομική ανάκαμψη που παρατηρείται στη Γερμανία κι ολόκληρη τη Δυτ. Ευρώπη.

Η δεξιά αντιδραστική Κυβέρνηση Κολ και οι εργοδότες έχουν αντιδράσεις με λύσσα στις εργατικές κινητοποιήσεις.

Γύρω στους 320.000 εργαζόμενοι βρίσκονται ήδη εκτός εργασίας λόγω απεργιών, λοκ-άουτ και απολύσεων ενώ έχουν κλείσει τα εργοστάσια παραγωγής των εταιρειών Μερσεντες,

Γερμανία μετά από μεγάλες και μακροχρόνιες απεργίες για τη μείωση της εβδομάδας εργασίας»!!

Οι δεκαετίες σχετικής ηρεμίας και «ταξικής ειρήνης» έχουν τελειώσει μπροστά στην αδυναμία των Γερμανών καπιταλιστών να διατηρήσουν το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Με τους αγώνες που έχει αρχίσει η Γερμανική Εργατική τάξη μπαίνει ξανά, όπως στις δυο πρώτες δεκαετίες του αιώνα, στην πρωτοπορεία κι αποχτά ένα ηγετικό ρόλο, στον αγώνα για το σοσιαλισμό σ' ολόκληρο τον κόσμο. Δώρος Μ.

Οι εργοδότες προετοιμάζουν επίθεση

Η εργατική τάξη πρέπει να αντεπιτεθεί

συνέχεια από τη σελ. 2

με ήττα. Αν αφαιρεθεί το τιμариτικό έστω έτσι που παραχωρείται με καθυστέρηση 6 μηνών θα 'ναι ένα κτύπημα στο βιοτικό μας επίπεδο και δεν πρέπει να χαριστεί έτσι εφκολα στον Αβρααμίδη και στους αστούς για να θησαυρίζουν και άλλο.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΤΕΧΝΙΩΝ

Μπροστα σαφείς τις επιθέσεις των αστών πρέπει

να είμαστε προετοιμασμένοι. Όμως ορισμένες δηλώσεις συντεχνιακών ηγετών δεν μπορούν παρα να προκαλέσουν ανησυχία στους εργαζομένους.

Η ομιλία του συν. Παύλου Δίγκλη στην Πρωτομαγιάτικη εκδήλωση της ΠΕΟ που άφηνε να νοηθεί ότι η Π.Ε.Ο. θα δεχτεί οι εργάτες να δέχονται θυσιές όπως σ' όλη τη μετανεξαρτησιακή περίοδο όπως μετά το πραξικόπημα και την εισβολή για το καλό της «Εθνικής Οικονομίας» τείνουν να σπρώξουν την εργατική τάξη να πέσει ξανά στη παγίδα των αστών.

Η εργατική τάξη έκανε θυσιές μετά τα γεγονότα του '74 έφτασε σε σημείο να συμπίεστον τα μεροκάματα της μέχρι και 20%—25%, έβαλε φρένο στα αιτήματα της για να φτιάξουν οι αστοί και να περιφανεύονται για το επιχειρηματικό τους δαιμόνιο και το «οικονομικό τους θαύμα». Μέσα σε συνθήκες κρίσης και αδιεξόδων του συστήματος οι αστοί επιχειρούν ξανά με καλύψη το εθνικό πρόβλημα να τα φορτώσουν στους εργαζομένους για να διαφυλάξουν τα κέρδη τους. Το να μιλούμε και να καλούμε σήμερα την

εργατική τάξη να προστατέψει την εθνική οικονομία τα κέρδη των κεφαλαιοκρατών είναι σαν να ταυτιζόμαστε με τους ίδιους τους αστούς. Το να ζητούμε από την εργατική τάξη να περιορίσει την κατανάλωση όπως κάνει η Χαραυγή αποπροσανατολίζουμε την εργατική τάξη και την εμποδίζουμε να συνειδητοποιήσει τους πραγματικούς αίτιους της κρίσης.

Η ΔΕΟΚ

Με την πρόσφατη απόφαση του Κεντρικού Συμβουλίου της η ΔΕΟΚ έδειξε πως έχει τη δυνατότητα να κάνει σωστές διαπιστώσεις. Καταγγέλει τους εργοδότες και την κυβέρνηση ότι προ-

σπαθούν να φορτώσουν «στους ώμους των εργαζομένων» τα προβλήματα της οικονομίας και καλεί την εργατική τάξη να οργανωθεί «στο δρόμο της ταξικής πάλης». Οι διαπιστώσεις πρέπει όμως να πλαισιωθούν μ' ένα ριζοσπαστικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα που θα περιλαμβάνει την κρατικοποίηση των βασικών τομέων της οικονομίας για να μπορέσουν να υλοποιηθούν τα μέτρα που προτείνονται.

Το κυριώτερο όμως πρόβλημα της ΔΕΟΚ, εκτός από τις οργανωτικές αδυναμίες, τη στελέχωση και τη μαζικοποίηση παραμένει η σωστή πολιτική σύνδεση από μέρους ΕΔΕΚ της ταξικής πολιτικής που θέλει να ακολουθήσει η Συντεχνία.

Οι οποιεσδήποτε σωστές διαπιστώσεις κατανοούν ανώφελος απ τη στιγμή που η ΕΔΕΚ συμμαχεί με την κυβέρνηση πάνω σε άλλα θέματα όπως το Εθνικό, πολιτική που υποστηρίζει και η ηγεσία της ΔΕΟΚ. Το ζήτημα είναι καθαρό. Η είσοδος με το μέρος της αστικής τάξης ή με το μέρος των εργατών μέχρι το τέρμα. Μέση λύση δεν υπάρχει, ιδιαίτερα σε συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης.

Η σύγχυση που επικρατεί ανάμεσα στις ηγεσίες των συνδικαλιστικών οργανώσεων είναι φυσικό να μεταφέρεται και στις πλατείες μάζες των εργαζομένων. Για να αποφευχθούν ακριβώς τέτοιες συγχύσεις πρέπει να

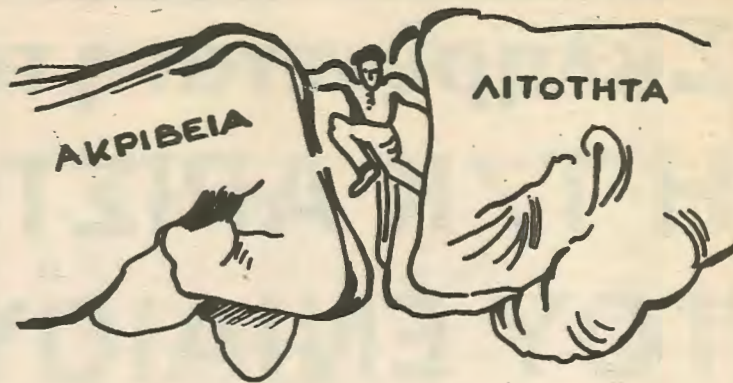
μνη στην εργατική τάξη ένα πρόγραμμα πάλης πάνω σε μια ταξική βάση που πρωταρχικό σκοπό θα έχει να ενώσει την εργατική τάξη σε ένα κοινό μέτωπο και να της δώσει τα απαραίτητα εφόδια να αντιμετωπίζει και να τσακίσει τα χτυπήματα των αστών.

Αυτό το κοινό μέτωπο πρέπει να βρει την οργανωτική του μορφή σ' ένα Κογκρέσσο των συντεχνιών. Αυτό είναι πάγιο αίτημα όλων των εργατών που όμως οι ηγέτες των συντεχνιών το καταχνιάζουν. Το πόσο έφκολα μπορεί να γίνει το βλέπουμε ξεκάθαρα και σήμερα από την κοινή στάση εργασίας για τον φόρο.

Το Κογκρέσσο, μέσα από τις δημοκρατικές διαδικασίες που θα αναπτύξει με την συμμετοχή των εγκλεγμένων αντιπροσώπων της εργατικής τάξης στο πάρσιμο των αποφάσεων θα γίνει ένα πανίσχυρο όπλο στα χέρια των εργατών.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Η δημιουργία του Κογκρέσσου βέβαια δεν είναι αυτοσκοπός. Χρειάζεται και ένα πρόγραμμα το οποίο πρέπει να αντιτάξουμε στο αντεργατικό πρόγραμμα των

αστών, πρόγραμμα που θα μας βγάλει από την κρίση και θα σπρώχνει την κοινωνία μπροστά. Ένα τέτοιο πρόγραμμα πρέπει να αγκαλιάσει όλα τα βασικά ζητήματα που απασχολούν τους εργαζομένους (Αυτόματη Τιμариτική Αναπροσαρμογή, ίση πληρωμή για ίση δουλειά, κατώτατο εισόδημα, μείωση εργασίμων ωρών χωρίς μείωση απολαβών, επέκταση κοινωνικών υπηρεσιών (υγεία, στέγη, παιδεία, κ.λ.π. Πάταξη της ανεργίας κ.ο.κ.). Πρέπει όμως ταυτόχρονα να προχωράει στην απαίτηση για κρατικοποίηση με εργατικό έλεγχο των βασικών τομέων της οικονομίας (εισαγωγικό εξαγωγικό εμπόριο, τράπεζες, ασφαλιστικές εταιρείες, περιουσίες τσιφλικάδων και εκκλησίας, μεταλλεία και άλλα μονοπώλια και μεγάλες εταιρείες) έτσι που να φεύγει από τον έλεγχο των Αβρααμίδων των Λόρδων και των Γαλαταριώτηδων και να

επιτρέπει ένα κεντρικό σχέδιο παραγωγής, στην υπηρεσία του κοινωνικού συνόλου.

Με ένα τέτοιο πρόγραμμα στα χέρια η εργατική τάξη θα μπορέσει να βαδίσει απερίσπαστη και δυνατή ενάντια στις επιθέσεις των αστών. Η μέχρι σήμερα ιστορία του εργατικού κινήματος, οι μεγάλες κινήσεις των εργατικών τάξεων σε όλο το κόσμο (Αγγλία, Γερμανία, Γαλλία, Λ. Αμερική) δείχνουν ότι πραγματικά το παγκόσμιο εργατικό κίνημα ξέρει να πολεμά του ταξικούς εχθρούς και προχωρεί προς τον ιστορικό ρόλο του, την ανατροπή του σάπιου καπιταλισμού και το κτίσιμο της σοσιαλιστικής κοινωνίας που θα καταργήσει μια για πάντα την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Αχιλλέας

ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΧΟΡΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Στες 6 του Ιούλη και ώρα 9 μ.μ. θα γίνει στο ROCK HILL στην Αγλαντζία ο ετήσιος επαρχιακός χορός της Σοσιαλιστικής Έκφρασης.

Καθορίσαμε σαν φετεινό στόχο τες £1.750 και η υπερκάλυψη του περσινού στόχου των £1000 μας βεβαιώνει πως θα πετύχουμε εύκολα το στόχο αν όλοι οι υποστηρικτές της εφημερίδας μας εργαστούν με τον ίδιο ζήλο όπως εργάστηκαν και για τους περσινούς χορούς.

Τα λεφτά που προέρχονται από τέτοιες εκδηλώσεις μαζί με τες εισφορές των φίλων και υποστηρικτών της εφημερίδας μας είναι τα μοναδικά που στηρίζουν τη συνέχιση της δουλειάς της Αριστερας Πτέρυγας.

Η επιτυχία του χορού θα βοηθήσει σημαντικά ώστε η φωνή της Έκφρασης και οι μαρξιστικές ιδέες να φτάσουν σε κάθε γωνία του εργατικού κινήματος.

Για προσφορά βοήθειας για το χορό και άλλες πληροφορίες, αποστείνετε στο τηλ. 61553. Ζητείστε τη Συντονιστική Επιτροπή Χορού.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΜΕ ΜΕΖΕΔΕΣ - ΠΟΤΟ - ΜΟΥΣΙΚΗ: £4

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Και του χρόνου ισχυρότερο

Πολυ τους πεθυμήσαμε τον τελευταίο καιρό, το Πρόεδρο και τους πολιτικούς αρχηγούς μας. Κάνανε μαύρο μάτι που λένε να τους δούμε. Όμως άξιζε τον κόπο και με το παραπάνω. Μας έφεραν το πιο ισχυρό ψήφισμα από τον ΟΗΕ.

Έτσι τώρα δεν χρειάζεται πια, ούτε η δυναμική παρουσία της Ελλάδος, ούτε η αύξηση του 3% για την ενίσχυση της Εθνικής Φρουράς αλλά απλώς η ανύψωση του

ψηφίσματος μια νύκτα στην πράσινη γραμμή και ο ουρανός θ' αστράψει με το «Έν τούτω Νίκα» όπως και τότε.

Τέλειωσαν λοιπόν τα βάσανα ενός λαού που ταλαιπωρήθηκε πολύ, με το να περιμένει κάθε χρόνο και καλύτερο ψήφισμα. Μας κούρασαν πολύ, αλλά επιτέλους μας τώδωσαν.

Ακόμα και οι φίλοι μας οι Αμερικάνοι δεν πρόβαλαν βέτο παρ' όλο που το συνήθιζαν πολύ

τελευταίως, αποδεικνύοντας ότι πάνω απ' τα οικονομικά συμφέροντα του καπιταλισμού υπάρχει κι η καρδιά. Μια καρδιά όλο αγάπη για τους βασανισμένους λαούς όλου του κόσμου.

Συμφιλιώθηκαν επιτέλους κι οι πολιτικοί αρχηγοί μας, που τόσα χρόνια ήθελαν να βγάλουν τα μάτια τους για ψύλλου πήδημα! Συμφιλιώθηκαν και οι ιδεολογίες τους φτιάχνοντας έτσι μια εύγευστη σούπα από λίγο καπι-

ταλισμό, λίγο σοσιαλισμό, λίγο φιλελευθερισμό και για γαρνιτούρα λίγο εθνικισμό. Σερβίρεται το μερσημέρι, για καλό και για κακό να χωνεύεται μέχρι τα μεσάνυχτα που πάμε για ύπνο.

Όσο για τον Ντενκας φαίνεται να παίζει τον εξοργισμένο με αυτήν την κατάσταση αν και η πραγματική του διάθεση είναι χαμόγελο, αφού όλα αυτά του εξασφαλίζουν να συνεχίζει να βάζει τα

κιλα του πάνω στην ράχη των Τουρκοκυπρίων εργαζομένων, που τους έχει καταδικάσει σε χρόνια δίαιτα.

Όμως παρ' όλα αυτά εμείς το ψήφισμα το έχουμε στο χέρι. Το πολύ πολύ να μην γίνει το θαύμα που πιστεύουμε. Όμως τις ελπίδες μας δεν θα τις χάσουμε. Έτσι θα ευχόμαστε και του χρόνου με υγεία και με ψήφισμα πιο ισχυρό.

Γιώργος Κυπραίος

Σκληρύνεται η ταξική πάλη στο βορρα Η Τ/Κ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΕΝΙΑΙΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

«Κατά την γιορτή αυτή (Πρωτομαγιά) που χαρακτηρίζεται σαν ημέρα ενότητας - αγώνα και αλληλεγγύης μπαίνει το ερώτημα: κατορθώσαμε μέχρι σήμερα να πετύχουμε την ενότητα μας και την αλληλεγγύη; Όχι, Υπάρχουν πολλοί λόγοι. Ο πιο σημαντικός είναι ότι οι εργαζόμενοι στην Κύπρο έχουν διαφορετικές απόψεις σχετικά με τα συμφέροντα τους αναφορικά με το κυπριακό. Ενώ μερικοί από μας υποστήριζαν την ανακήρυξη χωριστού κράτους άλλοι αντιτάχθηκαν προς την ανεξαρτησία. Έτσι στους εργαζόμενους παρουσιάστηκαν διαφορετικοί στόχοι. Οι εργαζόμενοι συγχίστηκαν. Οι διαφορετικοί πολιτικοί στόχοι που επιδίωξαν οι αριστερες δυνάμεις στην λύση του Κυπριακού προβλήματος επηρέασαν αρνητικά την ενότητα, τον αγώνα και την αλληλεγγύη των εργαζομένων. Ότι έγινε έγινε. Κηρύχτηκε η ανεξαρτησία μας και κατά συνέπεια έχει εξαλειφθεί η βασική μας διαφορά. Εφόσον εξαλειφθηκε η διαφορά η ΚΤΟΣ πιστεύει ότι έχει άρθει το μεγαλύτερο εμπόδιο στο να στηθεί ένα ΚΟΙΝΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ με βάση κοινες αρχές. Αυτό θα πρέπει να πραγματοποιηθεί στην προσεχή περίοδο».

Το πιο πάνω απόσπασμα είναι παρμένο από το πρωτομαγιάτικο μήνυμα της Τ/Κς αριστερης συντεχνίας των δασκάλων ΚΤΟΣ.

Στο πιο πάνω συμπέρασμα για το κοινό μέτωπο των εργαζομένων η ΚΤΟΣ δεν φθάνει καθόλου τυχαία. Εδώ και 10 χρόνια η Τ/Κ εργατική τάξη βρίσκεται και «αναπτύσσεται» μέσα στο δικό της εθνικό καπιταλιστικό «κράτος». Από αυτό τον διαχωρισμό περίμενε μια ανάπτυξη του βιοτικού της επιπέδου και μια καλύτερη ζωή. Αυτό που κατάφεραν να δώσουν ο Ντεκας και οι Τ/Κ αστοί ήταν να αντικαταστήσουν την εκμετάλλευση των Τ/Κ εργαζομένων από τους Ε/Κ αστούς, με την δική τους. Αυτό ακριβώς το γεγονός, δηλαδή ότι οι Τ/Κ αστοί δεν μπορούν να προσφέρουν στους Τ/Κ εργαζόμενους τίποτα άλλο εκτός από την εκμετάλλευση, όπως και οι Ε/Κ είναι που συνειδητοποιούν καθημερινά οι Τ/Κ εργάτες μέσα από την εμπειρία τους. Και είναι αυτό ακριβώς που κάμνει το πρωτομαγιάτικο μήνυμα των Τ/Κ δασκάλων σημαντικό. Γίνεται δηλαδή σε μια περίοδο όξυνσης της ταξικής πάλης και της πολιτικής κρίσης.

Μερικά δείγματα αυτής της όξυνσης δίνουμε πιο κάτω:

— Στις 4 και 5 Μαΐου έγινε απεργία στο λιμάνι του Βαρωσιού στην οποία πήραν μέρος 250 εργάτες ζητώντας αυξήσεις και κοινωνικά ωφελήματα. Στην συνέχεια γίνεται απεργία στην «ζώνη ελευθέρου εμπορίου» ενώ ακολουθούν απολύσεις Τ/Κ εργατών στο εργοστάσιο της Πέψι—Κόλα και αντικατάστασή τους από τούρκους που πληρώνονται χαμηλότε-

ρα.

— Η πιο σημαντική όμως είναι η απεργία που άρχισε στα συσκευαστήρια της CYPFRUVEX στην Μόρφου — Βαρώσι και του γραφειακού προσωπικού της εταιρείας στην Λευκωσία. Η απεργία άρχισε στα μέσα του Μάη. Κατά την διάρκεια της απεργίας αυτής ο Ντεκας αναγκάστηκε να βγάλει την μάσκα και να αποδείξει ξεκάθαρα πως καταλαβαίνει την «υπεράσπιση» των Τ/Κ, αφού έστειλε την αστυνομία ενάντια στους απεργούς σε μια προσπάθεια του να διαλύσει την απεργία.

Οι Τ/Κ αστοί όμως εκτός από την αστυνομία χρησιμοποιούν και άλλα μέσα για να μπορέσουν να φορτώσουν τα βάρη της οικονομικής και πολιτικής τους χρεωκοπίας στους εργαζόμενους. Στο πρωτομαγιάτικο μήνυμά του το κόμμα της Εθνικής Ενότητας του Ντεκας καλεί τους Τ/Κ σε ενότητα διότι λέει με την «ενότητα» και την «εργασία» φθάσαμε σήμερα μέχρι εδώ. (εννοώντας τον γεωγραφικό διαχωρισμό).

Η Οικονομική όμως κρίση στον βορρα είναι τέτοια που ούτε οι εθνικιστικές δηλώσεις ούτε η αστυνομία μπορούν να σταματήσουν την κίνηση της εργατικής τάξης. Αυτό το έχει διαπιστώσει πολύ γρήγορα ο Ντεκας. Σε δήλωση του στις αρχές του Μάη στην Κων/πολη μιλά για «κίνδυνο» διάσπασης των Τ/Κ, εννοώντας την κριτική που του γίνεται από τα αριστερά κόμματα σαν διάσπαση. Η απάντηση που έδωσαν οι ηγέτες των Αριστερών Κομμάτων Οζγκιουρ και Μποζκιουρτ στον Ντεκας ήταν αρκετά χαρακτηριστική: «ότι έσπειρες θα θερίσεις!».

Ο Ντεκας έκαμε τες

δηλώσεις του για «κίνδυνο» διάσπασης των Τ/Κ έχοντας υπόψη τες επικρίσεις που του γίνονται από τους ηγέτες των αριστερών κομμάτων. Συγκεκριμένα ο Οζγκιουρ κατηγορήσε τον Ντεκας ότι δολοφόνησε τες συνομιλίες τον Μάρτη (του 84) όπως τες δηλοφόνησε και ο Κυπριανού τον Οκτώβρη (του 83). Αυτή η δήλωση φανερώνει για μια ακόμα φορά και πολύ πιο ξεκάθαρα από πριν το πόσο διαφορετικές είναι οι θέσεις των ηγετών της Τ/Κ αριστερας όσον αφορά την λύση του Κυπριακού, από τες θέσεις του Ντεκας.

Οι δηλώσεις αυτές του Οζγκιουρ δεν έγιναν αυτή την περίοδο τυχαία αλλά είναι αποτέλεσμα της όξυνσης της ταξικής πάλης στον βορρα. Είναι αποτέλεσμα αυτού που οι Τ/Κ εργάτες φωνάζουν καθημερινά με τες απεργίες τους: ότι δηλαδή δεν είναι διαθετημένοι να πληρώνουν για τες συγκρούσεις των Τ/Κ αστών με τους Ε/Κ αστούς. Αυτό το γεγονός όμως δυστυχώς οι ηγεσίες των Τ/Κων, αλλά και Ε/κων αριστερών κομμάτων δεν το καταλαβαίνουν. Έτσι βλέπουμε το ΑΚΕΛ να επικρίνει τον Κυπριανού για τους χειρισμούς του στο κυπριακό την ίδια στιγμή που τον στηρίζει στην εξουσία και τον Οζγκιουρ να κατηγορεί τον Ντεκας χωρίς να προσφέρει καμία διαφορετική διέξοδο αφού «δέχεται» την διέξοδο που δίνει ο Ντεκας. Με τον τρόπο αυτό τα συμφέροντα των εργατών ουσιαστικά υποτάσσονται στα συμφέροντα των αστών.

Οι εργαζόμενοι όμως έχουν διαφορετικά συμφέροντα από τους αστούς όσον αφορά την λύση του Κυπριακού. Αυτό δεν ισχύει μόνο για τον βορρα, ισχύει και για τον νότο. Οι εργαζόμενοι είτε Ε/Κ είναι είτε Τ/Κ νιώθουν καθημερινά την εκμετάλλευση των καπιταλιστών να τους πνίγει. Οι εργαζόμενοι Ε/Κ και Τ/Κ δεν έχουν κανένα συμφέρον να σκοτώνονται μεταξύ τους για το πιο θάνατο τ' αφεντικό τους. Αντίθετα το συμφέρον είναι κοινό. Το συμφέρον τους είναι να ενώσουν τες δυνάμεις τους ενάντια σε κάθε λογής αφεντικά.

Με την αυξανόμενη οικονομική κρίση οι εργαζόμενοι βλέπουν το γεγονός αυτό ολοένα και πιο ξεκάθαρα. Και αν σήμερα οι ηγεσίες τους δέχονται να υποτάξουν τα συμφέροντα των εργατών στα συμφέροντα των καπιταλιστών αύριο, με την ανάπτυξη του το εργατικό κίνημα που θάρθει αναγκαστικά σαν αποτέλεσμα της οικονομικής κρίσης, θα τες

Πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση

σπρώχνει όλο και περισσότερο για να διεκδικήσουν τα συμφέροντά τους. 10 χρόνια ύστερα από την «απελευθέρωση» τους οι Τ/Κ εργάτες βάζουν τες βάσεις για το κοινό μέτωπο των Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων. Ένα μέτωπο

που δίνει την δυνατότητα στους εργάτες αφού διώξουν τους καπιταλιστές από την εξουσία να προχωρήσουν σε μια Κύπρο Λεύτερη και Σοσιαλιστική.

Πανίκος Σ.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική

εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:

Εσωτερικό: £2.500

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.500

Ευρώπη: £4.000

Αμερική: £4.500